

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

21. LEDNA 2001

Z obsahu:

**Poselství radosti
a naděje**

Katecheze Jana Pavla II.
3. ledna 2001
– strana 2 –

**Obětování drahocenné
Krve Ježíše Krista –
nekonečná cena**

– strana 4 –

**Obtížná cesta
k jednotě**

Palčivé problémy na cestě
k jednotě církve
– strana 5 –

**Démonická
dimenze pohanských
náboženství**

DDr. Peter Beyerhaus,
Thübingen
– strana 7 –

**Kdy se uskuteční
proroctví?**

Don Ivan Pojavnik
– strana 8 –

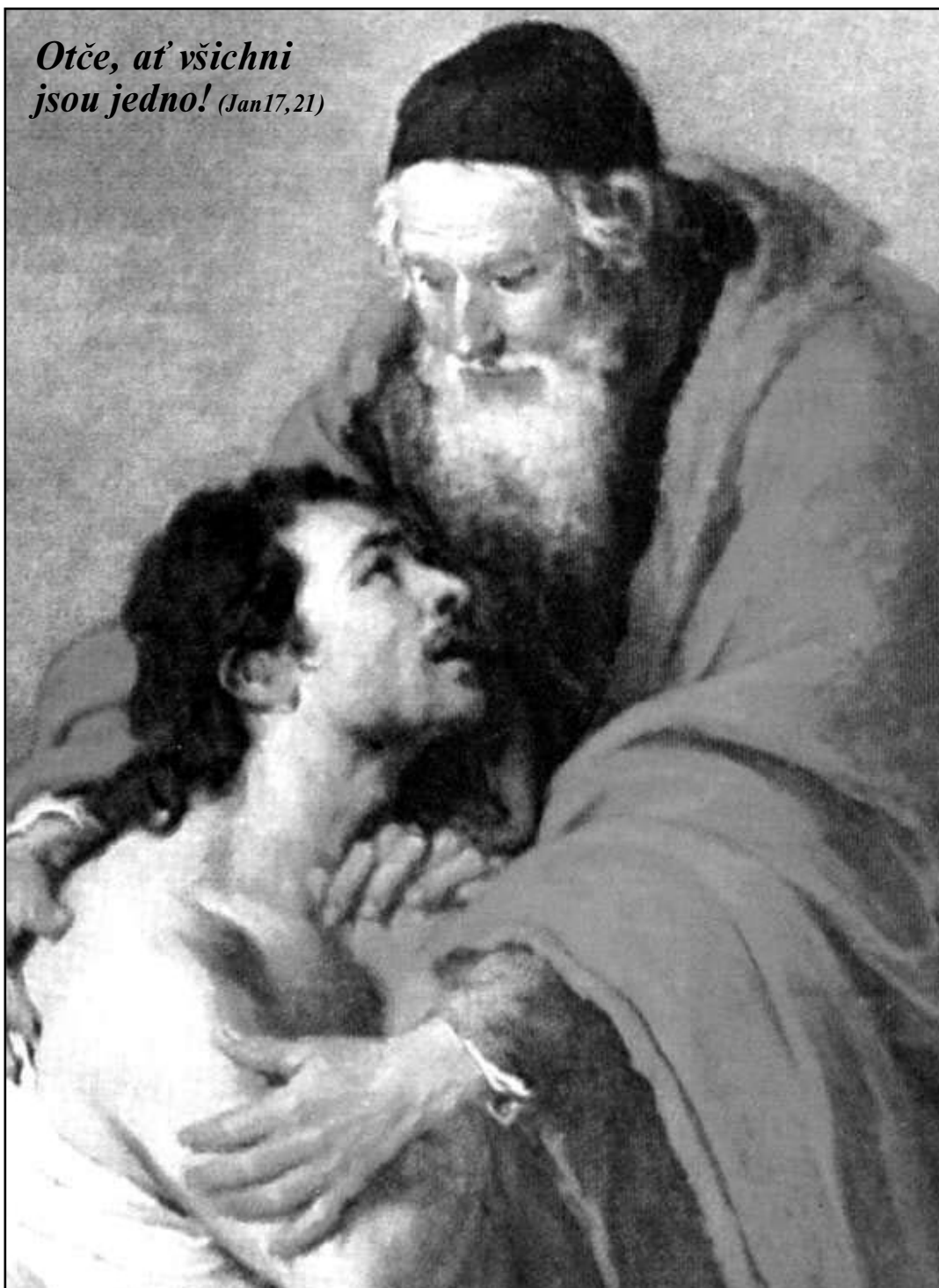
**Život zasvěcený lásce
a smíru (1)**

P. dr. Augustin Rösch TJ
vypráví své otřesné
zážitky z berlínského
vězení SS Moabit před
56 lety – četba na
pokračování
– strana 10 –

Církev v zemi Buddy

Korea má mnoho
aktivních křesťanů
– strana 11 –

*Otče, ať všichni
jsou jedno! (Jan17,21)*

Poselství radosti a naděje

»Radujme se v Pánu, jásejme svatou radostí: světu se dostalo věčné spásy, aleluja.« Těmito slovy nás dnešní liturgie vyzývá, abychom zůstali ponořeni do »svaté radosti« Vánoc. Na počátku nového roku nás toto povzbuzení orientuje, abychom jej prožívali vnitřně ve světle Krista, jehož spása se projevila všem lidem.

Most mezi nebem a zemí

Vánoční doba opravdu překládá pozornosti křesťanů Ježíšovo tajemství a jeho dílo spásy. U jeslí se Církev klaní vznešenému tajemství Vtělení: Dítě, které pláče v Mariině náruči, je věčné Slovo, kterou vstoupilo do času a přijalo lidskou přirozenost zraněnou hříchem, aby se do ní vtělilo a uzdravilo ji. Každá lidská skutečnost, každá časná událost tak získává věčnou ozvěnu: v osobě vtěleného Slova je tvorstvo obdivuhodně povzneseno.

Sv. Augustin píše: »Bůh se stal člověkem, aby se člověk stal Bohem.« Mezi nebem a zemí byl definitivně zbudován most: v Člověku-Bohu nachází lidstvo cestu do nebe. Mariin Syn je univerzálním Prostředníkem, nejvyšším Veleknězem. Každý čin tohoto Dítěte je tajemstvím určeným k tomu, aby zjevilo propastnou Boží dobrotivost.

Poselství betlémské prostoty

V betlémské jeskyni se zjevuje odzbrojující prostota nekonečné lásky, jakou Bůh chová ke každé lidské bytosti. Rozjímejme u jeslí

o Bohu, který se stal pro nás člověkem.

Svatý František z Assisi přišel na myšlenku představit toto poselství pomocí živých jesliček v Greccio 25. prosince 1223. Jeho životopisec Tommaso da Celano vypráví, že František zářil veselostí, protože z oné dojemné scény vyzařovala prostota evangelia, chvála chudoby a doporučení pokory. Životopisec končí konstatováním, že »po svatém bdění se každý vracel domů naplněn nevýslovnou radostí« (srov. Vita prima, kap. XXX, 86, 479).

Františkova intuice je překvapující: Jesle nejsou pouze novým Betlémem, protože vyvolávají historickou událost a aktualizují její poselství, ale také **příležitostí k útěše a radosti**: je to den veselí, čas jásoty. Tommaso da Celano si ještě všimá, že celá ona vánoční noc byla jasná jako plný den a sladká pro lidi i pro zvířata (srov. tamt. 85, 469).

Předzvěst Eucharistie

V jeslich se oslavuje smlouva mezi Bohem a lidmi, mezi nebem a zemí. Betlém, místo radosti, se stává **školou dobroty**, protože zde se zjevují milosrdenství a láska, které vážou Boha k jeho dítěti. Zde se viditelně dosvědčuje bratrství, které má svazovat všechny ty, kdo jsou bratry ve víře, protože jsou dětmi jednoho nebeského Otce. V tomto prostoru společenství září Betlém jako dům, kde mohou **všichni nalézt nasycení** – etymologicky toto jméno znamená dům chleba – a ohlašuje se zde v určitém smyslu velikonoční tajemství Eucharistie.

V Betlémě jako u symbolického oltáře se již oslavuje **Život, který neumírá**, kterého se dostává lidem každodenně jako předchuti **pokrmu nesmrtnosti**, který je »chlebem poutníků«, »pravým chlebem synů« (srov. sekvenci Lauda Sion). Jedině Vykupitel narozený v Betlémě

může splnit ta nehlubší očekávání lidského srdce, utišit utrpení a zahojit rány.

Žena poslušnosti a naděje

V betlémské jeskyni rozzjímáme o Marii, která dala život Božimu Synu skrze působení Ducha svatého. »Žena, která uposlechla volání Ducha, žena mlčení a naslouchání, žena naděje, která jako Abrahám dokázala přijmout Boží vůli, *neboť ačkoliv*

nebylo naděje, ona přece doufala (Řím 4,18).« (Tertio millenio adveniente, 48) Madona září jako vzor pro všechny, kteří celým srdcem důvěřují Božím zaslíbením.

Spolu s ní a s Josefem setrvejme v adoraci před betlémskou kolébkou a k nebi ať se nese naše prosebné volání: »Pane, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni!«

Tváří v tvář Spasitelovu narození posilněme své úsilí v těchto posledních dnech Svatého roku. Otevřeme srdce Kristu, jedinému a univerzální cestě, která vede k Bohu. Budeme tak moci vstoupit do nového roku s pevnou důvěrou. Ať nás na této cestě posiluje mocná přímluva věrné Panny Marie, mlčenlivého svědka betlémského tajemství.

Bolletino Vaticano 3. 1. 2001

PAPEŽOVO ROZČAROVÁNÍ

Papež Jan Pavel II. vyjádřil zklamání nad **Evropskou základní chartou**, kterou v prosinci šéfové států a vlád Evropské unie oslavovali jako velký úspěch. Církevní představitelé kritizovali ještě před oficiálním schválením některé části tohoto dokumentu. Nyní se k tomuto souboru vyjádřil i papež, a to velmi pádnými slovy: »Jsem zklamán!« Je rozčarován především tím, že »Charta neobsahuje jediné slovo, které se týká vztahu k Bohu.« Papežova slova jsou obsažena v pozdravném poselství kongresu, který se konal u příležitosti 1200. výročí korunovace Karla Velikého, která se v roce 800 uskutečnila v Římě. Veliký přínos pro celý kontinent, který byl výsledkem Karlovy činnosti, je plodem klasické antické, převážně římské kultury a kultury germánských a keltských národů. Základem této syntézy je evangelium Ježíše Krista. Jen díky přijetí víry se Evropa stala kontinentem, říká Jan Pavel II. Eurocharta je pokusem vytvořit na prahu třetího tisíciletí novou syntézu hodnot, jimiž se musí řídit soužití národů v Evropě. Ale bez vztahu k Bohu vidí papež pro budoucnost veliké nebezpečí. »Nesmí se zapomínat, že odmítání Boha a jeho přikázání v minulém století vedlo k tyranii falešných božstev. Z nešťastných událostí, které se snesly na 20. století, je možno udělat závěr: Božská práva a lidská práva stojí a padají spolu.«

Práva osob a rodin přicházejí v dokumentu velmi zkrátka. Nestačí se zapíráhat velkými slovy pro důstojnost lidské osoby, když předpisy a právní řady ji těžce zraňují. Přitom používá papež pojmů jako jsou potraty, eutanázie a genová technologie. Připomínka Karla Velikého vyžaduje výchovu v duchu křesťanského humanismu. Ta je zárukou každého duchovního a morálního vzdělávání, které uvede mládež do vážných problémů spojených s vědeckotechnickým pokrokem a pomůže jí nalézat jejich řešení.

Podle Radio Vaticana

Tělo a jeho údy

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Dnes se splnilo toto Písmo

Po křtu v Jordáně, čtyřicetidenní přípravě v modlitbě a postu a po vítězném střetu se svým Protivníkem zahajuje Ježíš své veřejné působení. Činí tak v síle Ducha, který je jeho světlem a vůdcem po cestách Otcovy vůle. I ty se svěř Duchu svatému a dej se vést jeho milostí a moudrostí. Dnes tě zavede na setkání s Pánem do synagogy v Nazaretě.

Ježíš v tomto městečku vyrůstal, žil a pracoval skrytě celých třicet let. Nyní se vrací na místa svého mládí s novým posláním. Ne náhodou právě zde chce slavnostně vyhlásit, že přichází ve zcela jiné roli, než v jaké jej zde dosud znali. Uvědom si lépe než přítomní Ježíšovi rodáci, jak veliký je to čas, který právě nastává. Více než půl tisíciletí čekal vyvolený národ toužebně na naplnění toho, co prorok předpověděl. Bůh dnes věrně plní, co slíbil: Pomazal svého Vyvoleného, posílá jej, aby všem ubohým přinesl radostnou zvěst. Je tedy určena i tobě.

Budou však jeho dnešní posluchači schopni jej v jeho poslání rozpoznat a přijmou jeho poselství? Oznamuje zajatcům propuštění. Ale co když si zvykli na své zajetí, když se v něm zabydleli, a dokonce v něm našli zalíbení a nijak netouží po svém propuštění? Chce vrátit slepým zrak. Ale co s takovými, kteří se smířili se svou slepotou a libují si ve svých temnotách? Jak uvítají zdeptání svobodu, po které už netouží? Nejtěžším neduhem je slepota k vlastní duchovní nouzi a spokojenost se stavem, i když je to stav hluboké duchovní bídy a smrtelné nemoci. A přece Pán přišel ohlásit milostivé léto Hospodinovo i takovým ubožákům.

Děkuj mu upřímně za jeho dobrotivost, která se milostivě sklání i k těm, kteří po ní netouží, za jeho dary, které přináší i pro ty, kteří o ně neprosí, protože Bůh je veliký a mocný a zachovává smlouvu a milosrdenství⁽¹⁾. Dnes více než za dnů Ezdráše a Nehemiáše zbloudilý lid potřebuje hlasatele, kteří procitli a prohlédli a stojí výš než všichni lidé, kteří jsou schopni rozumět, předkládat a vykládat nezkraslenou Boží pravdu, aby ostatní pochopili: Nemějte zármutek, radost z Pána je vaše síla. Ti, kteří nepřijímají Pánovo slovo a odmítají jeho moc, činí tak proto, že se bláhově bojí o své chatrné a nicotné hříšné potěšení a nechtějí vidět pravé světlo, které jim přináší Pán. Ježíš chce udělit opravdovou radost nejen těm, kteří byli slepí, a vidí, byli chromí, a nyní chodí, byli malomocní, a jsou očištěni, byli

mrtví, a vstali⁽²⁾. Ježíš chce všem, kteří strádají od zlých duchů duchovní bídou, oznámit tu nejradostnější zvěst: On je ten, který má přijít, a není třeba čekat na nikoho jiného.⁽³⁾

Kdo spočítá, kolika potřebným Pán pomůže, než jej odpurci pošlou na smrt a budou se mu vysmívat, že jiným pomohl, a sám sobě pomoci nemůže⁽⁴⁾? On však nechce pomoci sám sobě právě proto, aby tím všem ostatním bylo pomozeno. I ty patříš mezi ty, které vytrhl z moci Zlého, uzdravil tvé údy, abys mohl kráčet za ním po jeho cestách, otevřel tvé oči i uši a rozvázal tvůj jazyk, byl jsi mrtvý, a on tě vrátil životu a učinil živým údem svého těla, abys přinášel mnoho užitku⁽⁵⁾. Jaký je to užitek? Vybral si tě od věčnosti, aby ses stal ve světě jeho přítomností a jeho dobrodiním, aby ani po jeho návratu k Otcí nepřestávalo a dále trvalo jeho milostivé léto, aby stále platilo: Dnes se splnilo to Písmo, které jste slyšeli. Pán nemyslel jen na své současníky v Galileji a Judsku. Všem potřebným a strádajícím lidem po všem světě se má dostat jeho dobrodiní. Ježíš chce být do skonání věků pro ně přítomen svým tělem, jehož údy jsme my všichni, kteří jsme v hojnosti přijali jeho Ducha.

Svatý Pavel ti názorně vysvětluje, jakým způsobem se máš i ty sám podílet na dalším rozdělení těch bohatých Ježíšových darů, ze kterých jsi i ty tak hojně přijal: když budeš v jeho mystickém Těle údem na tom místě, které pro tebe Bůh ustanovil. Znáš své místo, svůj dar a své poslání? Bůh umístil každý úd v těle, jak sám chtěl. To je samo o sobě důstojnost tak veliká a vznešená, že by bylo úplnou pošetilostí pošilhávat po jiných darech, stejně jako zakládat si sám na sobě, jako bys cokoliv z toho, čeho se ti dostalo, měl sám od sebe. V tomto Těle nikdo není nepotřebný, naopak údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Jestliže však údy zapominají na svou podřízenost a řád, nastane v těle nepořádek. Jak se pak má dostat milosrdenství, svobody a uzdravení těm, kteří strádají v zajetí a v neduzích, jak se má dostat slovo pravdy těm, kteří tápou v temnotách? Neboj se podřízenosti. Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci, jeho zákon je dokonalý, občerstvuje duši.⁽⁶⁾

Klaním se ti Ježíši, můj Pane. Uzdrav mě úplně, ať se ti líbí slova mých úst i smýšlení mého srdce.⁽⁷⁾ A pak posli také mne hlásat chudým radostnou zvěst!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Neh 9,32; ⁽²⁾ srov. Lk 7,22; ⁽³⁾ srov. Lk 7,20;

⁽⁴⁾ Mt 27,42; ⁽⁵⁾ srov. Jan 15,5,8;

⁽⁶⁾ resp. žalm 19; ⁽⁷⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – Neh 8,2-4a.5-6.8-10

Kněz Ezdráš přinesl Zákon před shromážděné muže i ženy a všechny, kdo byli schopni rozumět. Bylo to prvního dne sedmého měsíce. Četl z něho na prostranství před Vodní bránou od svítání do poledne před muži a ženami a přečetl všem, kdo byli schopni rozumět. Všichni poslouchali knihu Zákona s napětím.

Ezdráš, znalec Písma, stál na dřevěném výstupku, který pro tento účel zhotovili. Otevřel knihu před očima všeho lidu – stál totiž výše než všichni lidé – a když ji otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš velebil Hospodina, velkého Boha, a všechen lid odpověděl se zdviženými rukama: „Amen, amen!“ Vrhli se na kolena a klaněli se Hospodinu až k zemi.

Četlo se v knize Božího zákona, překládali a vykládali ho, a tak pochopili, co se četlo. Místodržitel Nehemiáš a znalec Písma a kněz Ezdráš i levitě, kteří poučovali lid, řekli všemu lidu: „Dnešní den je zasvěcen Hospodinu, vašemu Bohu, nebuďte smutní a neplačte!“ Všechnen lid totiž plakal, když slyšeli slova Zákona. (Ezdráš) jim řekl: „Jděte, jezte tučná jídla a pijte sladké nápoje a posílejte výslužky těm, kteří si nemohli nic připravit, neboť tento den je zasvěcen našemu Pánu. Nebuďte zarmoucení, neboť radost z Hospodina je vaše síla!“

2. čtení – 1 Kor 12,12-30

Bratři! Tělo je pouze jedno, i když má mnoho údů, ale všechny údy těla, přesto že je jich mnoho, tvoří dohromady jediné tělo. Tak je tomu také u Krista. Neboť my všichni jsme byli pokřtěni jedním Duchem v jedno tělo – ať už jsme židé nebo pohané, otroci nebo svobodní – všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.

Ani tělo se přece neskládá z jednoho údu, ale z mnoha. Kdyby řekla noha: „Nejsem ruka, a proto nepatřím k tělu,“ proto ještě k tělu patří! A kdyby řeklo ucho: „Nejsem oko, a proto k tělu nepatřím,“ proto ještě k tělu patří! Kdyby bylo celé tělo jenom oko, kde by byl sluch? Kdyby celé tělo bylo jenom sluch, kde by byl čich?

Takto však Bůh umístil každý z údů v těle, jak sám chtěl. Kdyby všechno bylo jen jeden úd, kam by se podělo tělo?

Pokračování na str. 11

MODLITBY OBĚTOVÁNÍ

Bože, ty nás stále očisťuješ drahocennou Krví Ježíše Krista. Skrzejí silu ničíš v nás a v našich skutcích člověka hříchu, aby v nás mohl žít a zjevovat se Ježíš. Věčný Otče, obětuj ti nyní i po všechn čas drahocennou Krev a nekonečné zásluhy naše Pána Ježíše Krista.

Sv. Vincenc Palotti

Nebeský Otče, skrze nejčistší ruce neposkvrněné Panny Marie obětujeme ti drahocennou Krev tvého jediného milovaného Syna, kterou s tak velikou láskou a tak velikou bolestí proléval v zahradě Getsemanské a na své křížové cestě a která se nyní při všech mešních obětech vylévá na celý svět na smír a dostiučinění za všechny duše, které jsou i které přijdou.

Matka Voglová podle zjevení sv. Michaela 1954

Neposkvrněné Srdce Panny Marie, obětuj ustavičně trojjedinému Bohu drahocennou Krev svého Syna Ježíše Krista, kterou prolil na dřevě kříže ze svého Nejsvětějšího Srdce na záchranu světa. Kež tak smíří lidstvo s Bohem, odčiní viny všech hříšníků a zjedná jim milosrdenství a milost obrácení. Amen.

Sv. Josef Mendez

Ó Otče plný soucitu a dobroty, přijmi Ježíšovu nejčistší Krev na smír za urážky hříšníků. Zahlad' jejich viny a prokaž jim milosrdenství! Věčný Otče, shlédni na duše zbarvené krví **božského obětního Beránka**, který se ti ustavičně obětuje.

Sv. Josef Mendez

Věčný Otče, skrze bolestiplné a neposkvrněné Srdce Panny Marie obětuj ti drahocennou Krev Ježíše Krista, aby svatý Michael svrhl do pekla božskou mocí satana a jiné zlé duchy! Svatý Kašpare Bufalo, apoštol drahocenné Krve, a svatá Kateřino, její prorokyně, orodujte za nás!

Podle -sks- 49/ 2000

Obětování drahocenné Krve Ježíše Krista - nekonečná cena

»Obětovat drahocennou Krev je **více než modlitba**.« To píše známý W. Faber. »Při modlitbě jsme to my, kdo přijímáme, ale při obětování shlíží Bůh k nám, aby ON od nás přijímal.«

Svatá karmelitánka Maria Magdalena de Pazzi řekla: »Obětuj při svých návštěvách Nejsvětější svátosti věčnému Otcí často **DRAHOCENNOU KREV JEHU JEDNOROZENÉHO SYNA** a brzy pocítíš, že tyto návštěvy jsou velmi vhodné k tomu, aby se rozhojnila tvá láska.«

Svatý farář Arský doporučovat tuto pobožnost těmito slovy: »Moje děti, všimněte si dobře: Pokaždé, když jsem obdržel nějakou milost, obdržel jsem ji proto, že jsem prosil **nejsvětější Pannu**, aby místo mě obětovala Bohu **DRAHOCENNOU KREV Ježíše Krista**.«

Doporučoval při tom tuto modlitbu: »Pro tvé nesmírné bolesti při utrpení a smrti tvého božského Syna a pro trpké slzy, které jsi prolévala, prosím tě, obětuj svatě, ranami a krví pokryté tělo božského Vykupitele ve spojení s tvými bolestmi a slzami nebeskému Otcí za záchranu duší a za získání milosti...«

Otec kapucín Kosmas píše ve své knize **Nebesklíč**: »Jeden člověk přišel po skončení námah pozemského života k nebeské bráně. Velkou silou to táhlo jeho duši k Bohu, věčnému světlu, do otcovského domu. Ale nebeská brána je zavřena. Na duši jsou viny a tresty za viny. Tato duše se stala ubohou duší a musí odejít od tváře nebeského Otce a sestoupit do očišcového ohně k nevýslovným mukám. Stát před zavřenou nebeskou bránou je utrpení, jakého zde na zemi není. Ale nyní jednu otázku: Je vůbec někde klíč, který by otevřel zavřenou nebeskou bránu a umožnil vyjít z vězení viny a trestu, skutečný klíč k nebi?«

Ó ano, je takový klíč a nazývá se **DRAHOCENNÁ KREV**

BOŽÍHO SYNA. Ona otevírá nebeskou bránu zavřenou zevnitř, a tím vykupuje. Abychom zavřenou nebeskou bránu otevřeli zvenčí tímto jediným vhodným klíčem, to je naším úkolem. Tento nebeský klíč, **DRAHOCENNOU KREV**, chápat a využívat patří zde na zemi k největším, nejdůležitějším věcem našeho života. Nejvíce nám tento nebeský klíč poslouží, když **DRAHOCENNOU KREV** obětujeme nebeskému Otcí v modlitbě: „Nebeský Otče, skrze ruce Panny Marie ti obětujeme **DRAHOCENNOU KREV JEŽÍŠE KRISTA** na smír za hříchy naše a za hříchy celého světa a za záležitosti naší Matky Církve.“«

Tato obětující modlitba se může jevit jako něco prostého a nevýznamného. Ale patří k **nejdůležitějším, nejvýznamnějším a nejcenějším** modlitbám, které se člověk může vůbec pomodlit.

Svatá karmelitánka Maria Magdalena de Pazzi volá ve zkratce: »Pokaždé, když některý tvor obětuje drahocennou Krev Ježíše Krista, kterou byl vykopen, přináší dar nekonečné ceny, který nemůže být ničím nahrazen.« Toto duchovní cvičení jí zjevil sám Bůh, když si stěžoval, že se na zemi projevuje tak málo úsilí spolupracovat s ním na smíření hříšných lidí. Povzbuzena tímto zjevením obětovala denně padesátkrát drahocennou Krev za spásu žijících a umírajících. Dějala to s takovou nábožností, že jí Bůh při několika příležitostech ukázal množství duší, jejichž obrácení tímto způsobem dosáhla, a také všechny duše, které tak vysvobodila z očištecce.

Jindy viděla sv. Magdalena v krátkosti všechny patrony města Florencie v doprovodu nesčetného zástupu jiných nebeských obyvatel před Božím trůnem. Všichni předkládali přímlyvy za ubohé duše, ale nebyli vyslyšeni. Pak přišli andělé strážní

těchto duší v očištecce, ale ani oni nedosáhli vyslyšení. Pak přišly zástupy blažených a prosily za duše obtížené největšími dluhy. Tito ale obětovali současně nebeskému Otcí drahocennou Krev jeho Syna a **pro tuto Krev** byli vyslyšeni.

Matka Boží řekla matce Voglové: »Jen **DRAHOCENNÁ KREV** mého božského Syna může ještě zachránit svět. Obětuj ji bez ustání skrze moje ruce nebeskému Otcí.« (13. 8. 1954)

»Tato **KREV**, která se duchovně prolévá při nejsvětější oběti, je vzata z krve mého Srdce. Proto se nikdy nemohu oddělit od Ježíše.«

»Jako jsem povýšen na kříž všechno přitahoval, budu i nyní zde všechny přitahovat k sobě. Pros a modli se s mou nejdražší Matkou a vylévej **KALICH MÉ DRAHOCENNÉ KRVE** skrze ruce kněze a skrze ruce mé Matky na celý svět, na celý očištec a na celé nebe.« (Ježíš k matce Voglové 14. 9. 1937)

Sestra Michaela Josefa Huttová -sks- 46/2000 Přeložil -lš-

Obtížná cesta k jednotě

Palčivé problémy na cestě k jednotě církve

Co je v duchu koncilu?

Jedním z hlavních úkolů koncilu je podpořit obnovení jednoty mezi všemi křesťany (UR 1). Dekret o ekumenismu Unitatis redintegratio se pokouší naznačit, jaké k tomu jsou cesty a prostředky.

Nejdříve je představena církev, tak jak ji Kristus založil. Pro upevnění své svaté církve všude na zemi až do skonání věků svěřil Kristus sboru dvanácti apoštolů úkol učit, řídit a posvěcovat. Mezi nimi vyvolil Petra, na němž se po jeho vyznání rozhodl vybudovat svou církev. Jemu přislíbil klíče nebeského království a po jeho vyznání lásky mu svěřil všechny obce, aby je utvrzoval ve víře a pásł v dokonalé jednotě. (UR 2)

V této jediné církvi velmi brzy došlo k rozštěpení a v pozdějších stoletích se odloučily velké skupiny od plného společenství s katolickou církví. Zde text zdůrazňuje, že dnešní lidé nenesou vinu na tehdejší rozdělení. Není však správné domnívat se, jak se občas tvrdí, že různá křesťanská vyznání se liší jen v podružných věcech. Koncil říká něco jiného. Mluví o **vážných rozporech** (UR 3) různého druhu v oblasti víry, kázně a struktury církve.

Koncil říká, že katoličtí křesťané mají uzнат **pravé křesťanské hodnoty pocházející ze společného dědictví**. Neboť všechno, co je opravdu křesťanské, nikdy se nepřičí pravým hodnotám víry. (UR 4) Při tom se mluví výslovně především o křtu, který nás spojuje s Kristem a který nám umožňuje nosit **čestný název křesťan**. I u jiných křesťanů jsou duchovní dobra, např. psané slovo, život v milosti, víra, naděje a láska jako dary Ducha svatého.

Koncil pak hovoří o dvou předpokladech, bez kterých není jednotu možná: **Opravdový eku-**

menismus není možný bez vnitřního obrácení, tzn. všichni věřící ať si uvědomí, že budou tím lépe podporovat jednotu křesťanů... čím čistší život podle evangelia se budou snažit vést. (UR 7)

Chci-li být katolickým křesťanem, znamená to: Přijímám a uznávám závazné a nevyhnutelné věci, které tato víra ode mne žádá: Boží přikázání a přikázání církve, která byla založena pro naši spásu. I Kristus se nechal svázat a dokonce přibít. Proto koncil říká: **Obrácení srdce a svatost života spolu se soukromými i veřejnými modlitbami za jednotu křesťanů je třeba považovat za duši celého ekumenického hnutí**. (UR 8)

Druhým předpokladem pro uskutečnění jednoty je **potřeba bezpodmínečně jasně vyložit celou nauku**. (UR 11) Tzn. každé rozměňování poškozuje jednotu. Nic není tak cizí ekumenismu jako falešný irenismus, který poškozuje čistotu katolické nauky a zatemňuje její původní a jistý smysl (tamt.). Mnozí se zcela mylně domnívají, že je třeba omezovat to, co je specificky katolické, aby se tak urychlil ekumenický dialog. Prosazují méně úcty ke svatým, méně úcty k Panně Marii, nikoliv mešní obět, ale hostinu, odbourání závazných dogmat, celibátu, poslušnosti papeži a učitelskému úřadu církve. I samo slovo »katolický« se vyslovuje se stále větším strachem. Koncil však hovoří zcela opačně: **Posvátný koncil vybízí věřící, aby se zdržovali každé lehkomyšlnosti**

i nerozumné horlivosti, které by mohly poškodit opravdový pokrok jednoty. Ekumenická činnost musí být plně a upřímně katolická, věrná pravdě, kterou jsme přijali od apoštolů a od Otců a v souladu s vírou, kterou vždy vyznávala katolická církev. (UR 24)

Plnou jednotu pokládá koncil za Boží dar. Koncil je přesvědčen, že úplné sjednocení všech křesťanů **přesahuje lidské síly a schopnosti. Proto skládá svou naději v Kristovu modlitbu za Církev, v lásku Otce k nám a v sílu Ducha svatého.** (tamt.)

Úskalí dialogu

Dobré výsledky dialogu závisí v prvé řadě na upřímnosti postoje obou partnerů. Že dialog není samospasitelný, poznáváme již z evangelia. S kým vedl Ježíš nejvíce dialog během svého veřejného působení? Jednak se svými učedníky a pak s farizeji a zákoníky. Výsledky těchto dialogů s jedněmi a druhými se však diametrálně liší.

Dialog s Nikodémem ukazuje, že o jeho příklonu k Ježíši Kristu nerozhodl noční dialog,

nýbrž ještě dříve upřímné zhodnocení Ježíšovy činnosti: *Víme, že jsi přišel od Boha. Nikdo nemůže činit ty zázraky, není-li s ním Bůh* (Jan 3,2n).

Přichází za Ježíšem s opravdovou úctou, hovoří s ním s hlubokým osobním zájmem o jeho osobu a učení a s upřímným úžasem nad dosud nepoznanými pravdami. Nikodém neodmítá ani to, co nechápe, a už vůbec si nedovoluje nic odsuzovat.

Zcela jinak s Ježíšem vedou dialog jiní farizeové a zákoníci. Čím se vyznačuje jejich přístup? Přicházejí za ním, aby ho *polapili v řeči*. Jejich záměrem není něco se dovědět, poznat Mistrovo učení, aby je mohli přijmout, nýbrž najít nové důvody, aby je mohli odmítat a odsoudit. Nemají tedy ani v nejmenším v úmyslu změnit něco ze svých názorů a postojů. Kdykoliv se stane, že jsou Ježíšem pádně usvědčeni, jen se ještě více zatvrdí ve svém odporu vůči němu.

Dialog bez předchozí milosti a bez spolupráce s ní nepřinese ovoce, ba může vést i na scesti.

Pokračování na str. 6

OBTÍŽNÁ CESTA

K JEDNOTĚ - pokr. ze str. 5

Kdyby se Ježíš za svého života osobně setkal s Šavlem, jejich dialog by asi končil podobně jako s jinými farizeji a zákoníky. Ale Pán volí jinou cestu, cestu milosti. Dnešní psychologie by takový postup nazvala »šoková terapie«. Šavel musel nejprve hluboce a bolestně zakusit svou vlastní malost: poznat sám sebe a své skutky, musel být oťřesen ve své dosavadní neomylnosti a sebejistotě, aby byl schopen uslyšet to, co by dříve bylo pro něho zcela nepřijatelné. Šavlovo obrácení není výsledkem dialogu, přesvědčování, dokazování, nýbrž je dílem milosti, která způsobila něco, čeho by samotný dialog nemohl dosáhnout: z nepřítelů kříže Kristova se stal jeho největší apoštol.

V dialogu, který vedeme s odloučenými bratry, není možno se donekonečna vyhýbat palčivým otázkám. Poškozováním pokroku jednoty je také vyvolávání klamného dojmu, jako by už bylo dosaženo vysokého stupně sjednocení prostě tím, že necháváme (třeba mlčky) zcela stranou všechno to zásadní, co nás rozděluje. Že takový mylný dojem skutečně vzniká, dokládají např. snahy společně slavit večeri Páně s odloučenými bratry a ještě více to dokládá rozčarování a pobouření, jaké vyvolal dokument *Dominus Iesus*.

Upřímnost a důslednost obrácení

Dnešní členové odloučených společenství nenesou žádnou osobní vinu na dřívějším rozštěpení. Nicméně jsou dědici a pokračovateli skutečnosti, že dosud stále trvá bolestný stav rozdělení Kristovy Církve, roztržení jeho mystického těla, ke kterému došlo před staletími. Jejich osobní nezavinění nemění nic na skutečnosti, že způsobit rozkol v církvi a narušit bludem její učení bylo a zůstává těžkým zločinem. Rozkol a blud nejsou těžkým proviněním proto, že je

církev stihá nejtěžším trestem, ale církev je stihá nejtěžším trestem proto, že jsou nejtěžším proviněním, které působí závažná pohoršení. A Pán varuje: *Běda světu pro pohoršení!* Tomu, kdo způsobí pohoršení, by bylo lépe, kdyby mu uvázali na krk mlýnský kámen a vhodili jej do moře.

Naše modlitby, naše oběti musí proto vždy předcházet i provázet dialog, který s odloučenými vedeme, musí nám i našim bratřím pomáhat k upřímnému obrácení. Toto obrácení musí obsáhnout také opravdové odhalení a přiznání bolestné skutečnosti, že u vzniku každého rozkolu stojí na obou stranách těžké viny všech, kteří jakýmkoliv způsobem tento rozkol připravili a nakonec způsobili. Důsledky těchto vin přetrvávají a nejednota vážně poškozuje věc evangelia. Dokud trvá rozkol a blud, nelze je žádným způsobem promlčet. Volání po jednotě je i voláním po konečném odčinění a usmíření těchto vin našich předků. Jednoty nemůže být dosaženo, dokud se všichni nepodíváme pravdě do očí, dokud nebude plně odmytologizován vznik odloučených denominací, odkryta falešná idealizace jejich zakladatelů a předložena a přijata plná historická pravda o všech původních příčinách, průvodních subjektivních i objektivních okolnostech, o vlastním vzniku a všech bezprostředních

důsledcích tragických rozkolů. Je naším úkolem, abychom svým laskavým přístupem a příkladem života podle katolické víry usnadňovali sobě i odloučeným bratřím tento nejobtížnější a vpravdě bolestný krok.

Postačí to, co nás spojuje?

Konstatujeme-li na jedné straně s radostí, že existuje řada věcí, které nás s odloučenými bratry spojují, musíme se současně s tím větší bolestí ptát, proč vedle toho existují velmi závažné neshody, které nás rozdělují. Kdyby se obě strany chtěly v případě těchto protikladů dovolávat Ducha svatého, připisovali bychom Bohu, že sám působí *rozdělené království, které neobstojí*. Tyto protiklady a rozpory nemohou být v žádném případě dílem Božím, nýbrž jsou v lepším případě dílem lidským a v horším případě dílem Zlého. Jeho bezprostřední vliv na vznik západního rozkolu dokládají nejen průvodní do nebe volající zlořády, prvky osobní zloby, nenávisti a přímo proklínání, s nimiž se setkáváme v době reformace, ale také široké bezprostřední výbuchy zlých vášní na obou stranách a smršť ničivých a bratrovražedných bojů a dlouhodobých válek, které je provázely. Stejně tak dodnes přetrvávající obtíže na cestě k opětovnému sjednocení (včetně falešných a zavádějících rádoby ekumenických cest) nelze při-

číst nikomu jinému než Zlému. Směřovat k obnovení jednoty znamená směřovat s upřímnou rozhodností k očištění od všeho (lidského i dábelského), co úplně a opravdově jednotě stojí v cestě.

Nejfalešnější »ekumenismus«

Největším a nejnebezpečnějším podvodem, se kterým se nyní stále častěji setkáváme i v našich podmínkách, je zneužití pojmu ekumenismus pro převádění **všech náboženství** (včetně pohanských) na nejmenšího společného jmenovatele do globálního celosvětového náboženství. Je to v prvé řadě rouhání proti Bohu, protože z něho dělá lháře, který jednou mluví tak a jednou onak. Je urážkou všech skutečně věřících, protože z nich dělá blouznivce, kteří věří zbytečným, ne-li nebezpečným výmyslům, které je rozdělují. Ale ve svém konečném důsledku je faktickou likvidací náboženství jako takového, protože sebezbožštění a samospásu, ke které se takto směřuje, nelze označit za náboženství, ale doslova za antináboženství a nejpodlejší stupeň vzpoury proti Bohu. Za všeobjímajícím a všechny rozdíly stírajícím směrem globálního univerzálního náboženství se skrývá přímo dábelský podvod, který, ať už se halí do pláště sebevypukujícího kultu, nebo »nové spirituality New Age«, je pokračováním podvodu z ráje, kde Had sliboval nesmrtnost - *nezemřete* -, gnózi - *budete mít poznání* - a sebezbožštění - *budete jako Bůh* - (P. Beyershaus). »Otevřenou náruč« tzv. univerzálního světového náboženství nelze chápat jako projev vstřícnosti či tolerance, nýbrž jako nejzákladnější past, která je posledním a nejprohnanějším pokusem o likvidaci křesťanství s podvodným odvoláním na jeho vlastní principy, což bohužel svádí a tragicky zaslepuje i mnoho lidí dobré vůle a významného postavení.

-ra-

Démonická dimenze pohanských náboženství

Jestliže při teologické diagnóze náboženství vezmeme v úvahu také biblický příběh o prvním pokušení, a když jej dokonce učiníme výchozím bodem, stane se nám zřejmým, že v biblickém pohledu na pohanství od Geneze až po Janovu Apokalypsu hraje démonická perspektiva integrující roli. Když rozpoznáme v těžkých následcích pokušení první ženy hadem⁽¹⁾ kultotvorný akt, pak se nám stane zřejmým, že v motivacích pohanských náboženství, v praktikování pohanských obětí a v pohanských extatických zážitcích jsou přítomné a činné okultní síly, resp. reálně sám ďábel. Jak ve Starém, tak v Novém zákoně se setkáváme s tím, že pohanští bohové a démoni jsou stavěni na roveň (Dt 32,17; Ž 106,37; 1 Kor 10,20) a pohanská náboženství jako taková jsou zařazována do říše temnot, respektive do ďáblova panství (Sk 26,18; 2 Kor 6,14-18; Ef 2,2; Kol 1,13). Při zvažování jejich integrálního významu je třeba mít před očima démonické složky, i když je musíme vidět v tripolární perspektivě jako komplementární k teonomní (božské) a antropické (lidské) dimenzi náboženství.

Že pohanské náboženství má skutečně kromě pozitivně působících a dokonce náš soucit vyvolávajících složek také **temné stránky**, kterých se apoštolští misionáři právem děsí (Sk 17,16), potvrzují i zkušenosti z novodobých misijních dějin. Nejen misionáři vyprávějí o otřesných zážitcích při projevech okultní reality jak »animistických«⁽²⁾, tak i vyšších náboženství. Nevýratná jsou svědectví nově pokřtěných křesťanů, kteří právě v boji s dosavadními pohansko-náboženskými vazbami zažili zotročující moc okultních sil, které v nich působí.⁽³⁾

Biblický pohled na démonický původ bytosti a pohanské bohohpocoty převzali a aktualizovali také církevní Otcové. Podle

Justina⁽⁴⁾ a *Klementa*⁽⁵⁾ jsou pohanští bohové zlí démoni, kteří nenávidí lidi. Ovlivňují je, aby věřili podvodným mýtům a praktikovali odpovídající bezuzdné kultury. Ještě *Augustin*⁽⁶⁾ odsuzuje s odvoláním na žalm 56,5; 115,5 a 1 Kor 10,19n svatokrádežný, démonický charakter pohanských ritů a vysvětluje bohy polyteismu jako »neužitečné idoly, nečisté duchy a podvodné demony nebo zcela jistě tvory, nikoliv však jako Boha«.⁽⁷⁾ Tento pohled přetrvává v celých dějinách církve, misii a teologie až do první třetiny dvacátého století. Tak může také *Paul Althaus* označit pohanská náboženství jako *hřích*, hřích proti prvním Božím přikázáním, jako zaměňování Boha s modlami.⁽⁸⁾

V současné teologii náboženství naopak demonologická diagnóza značně ustoupila nebo byla zastoupena tzv. racionalistickou, respektive teologickou demytologizací, a byla dokonce zcela eliminována. *Walter Freytag* může tedy právem označit »démonické v náboženstvích za zapomenutý faktor v diskusi o náboženstvích«.⁽⁹⁾

I v oficiální římskokatolické teologii misii a náboženství se setkáváme po II. vatikánském koncilu jen s velmi zdrženlivými poukazy na výslovně nadsazené metafyzicky temnější komponenty nekřesťanských náboženství v dřívější učitelské tradici.⁽¹⁰⁾

Ve skutečnosti je možno původ pohanství v jeho ďábelských strukturách rozpoznat již v zásahu hada do vztahu k Bohu v ráji u prvního lidského páru. V suggestivní otázce »*Bůh skutečně řekl?*« (Gen 3,1) formuluje had nedůvěru v Boží pravdomlupnost. Místo ní nabízí sám sebe jako alternativní zdroj zjevení a láká je k existenciální tužbě člověka po dobrech, která se později stanou hlavním cílem mimobiblických náboženství sebevypoupení až po »novou spiri-

tualitu« *New Age: Nesmrtelnost (Nezemřete)*, *gnóze (poznáte)* a *zbožštění člověka (budete jako Bůh)*. Toho všeho se má člověku dostat nikoliv jako spásonosného zaslíbeného Božího daru, nýbrž to má být spíše osvobození od Boha v autonomním seberozvoji člověka. Člověk si však přitom není vědom, že jeho domnělé sebeuskutečnění je pouze zdánlivé a že za božstvy, která později bude vzývat, resp. za magicky ovládanými okultními zdroji se skrývá sám satan. Činí sám sebe objektem kultovní úcty a hraje si na dárce podvodného uspokojení náboženských tužeb.

Náboženství člověka má tedy od samého počátku dvě protikladná transcendentální východiska, která se obě vztahují ke *stromu poznání* (Ex 2,9) jako náboženské prasymboly: jedno je Boží zákaz týkající se svévolného požití plodů, který měl přivést člověka k vyzrávání jeho vztahu k Bohu; druhé východisko je ďáblův svod, který ukazuje nábožensky hledajícímu opačný směr: dosažení spásy vlastními silami, resp. za použití satanských okultních zdrojů.

Vzhledem k této ambivalenci nekřesťanských náboženství není teologicky legitimní přisuzovat jim paušálně jednoznačnou dispozici pro evangelium. Spíše se dějiny náboženství pohybují na základě protikladného vymezení na *religio vera et falsa* mezi

dvojím protikladným cílem: na jedné straně je to *klanění se šelmě* u přicházejícího světového náboženství Antikrista (Zj 9,20n; 13,4; 17,13); na druhé straně naopak je věčné klanění se Bohu v Duchu a v pravdě, kterého se účastní národy (Ž 67,4n; 87; 96,7-8; Sof 3,9; Zj 15,4) v mnohohlasém sboru mnohokulturních liturgií v **jedné svaté katolické církvi**.

Podle: Franz Bred: Betten alle zum selben Gott?

Referáty z teologické letní akademie 1999 v Aigenu/M., Ennsthalter Verlag Steyer 1999, str. 184-187.

Poznámky:

- (1) Karl Barth nazývá Evu »první náboženskou osobností«.
- (2) Viz J. WARNECK: Životní síla evangelia. Zážitky misionářů mezi animistickými náboženstvími. VLM 1986, str. 110-127.
- (3) Rabindranath R. MAHARADJ: Smrt jednoho guru. Schwengler Verlag, Berneck 1978.
- (4) JUSTIN: Apologie I, 5,2 a IX,1.
- (5) KLEMENT: Protreptikós III, 41,1.
- (6) AUGUSTIN: Dopis 102, 3,19.
- (7) AUGUSTIN: O městě Božím, kniha 6, Předmluva.
- (8) Paul ALTHAUS: Pravda obsažená v náboženstvích a evangelium, in NAMZ 1934, 282.
- (9) W. FREYTAG in Projevy a články, sv. II, 13-31.
- (10) *Ad gentes* 9; dokument *Dialog a hlásání* (1991, 31,18).

Saleburský arcibiskup Georg Eder varuje před netrpělivostí v oblasti ekumenismu. »Kdo se překotně pokouší jednotu «vynutit«, vytváří nová rozdělení,« řekl arcibiskup v interview pro rakouský deník Die Presse. Jako důvod uvedl zřejmou »frustraci«, jakou vyvolalo v ekumenickém hnutí jasné definování identity katolické církve v dokumentu Dominus Iesus. Ten se dotkl především evangelického církevního společenství. Ekumenismus se totiž dlouhou dobu pěstoval jen formou zcela jednostranné vstřícnosti ze strany katolíků. Jako příklad uvedl jednotný překlad Bible, který zatím používá ovšem prakticky pouze katolická strana.

Kdy se uskuteční proroctví?

»Od počátku svého pontifikátu a zvláště v encyklice *Redemptor hominis* (1979) jsem se snažil obrátit pozornost církve k období »nového adventu«, který předchází všechny příležitosti a události, jaké toužebně s nadějí očekáváme v roce 2000.« (Jan Pavel II. ke skupině biskupů USA při návštěvě »ad limina« 16. 4. 1988)

»Příprava 2000. výročí narození Spasitele se projevila jako klíč pro vysvětlení toho, *co Duch praví církvím*.« (TMA 23; Poselství 24. ledna 1997)

»Jubileum třetího tisíciletí je (...) událost obtěžkaná tajemstvím.« (Jan Pavel II. 13. února 1995)

Jan Pavel II. jakožto univerzální pastýř od počátku svého pontifikátu připravoval církev na Velké jubileum roku 2000. Závěrečné období druhého křesťanského tisíciletí je oním »novým adventem lidského pokolení« (*Redemptor hominis* 22), v němž se církev připravuje na Kristův návrat ve slávě. V této perspektivě dějin spásy se nachází Velké jubileum jako klíčová událost, jako událost obtěžkaná tajemstvím.

»Výzva je vedena z pohledu na svět, který je správně informován o **pravém významu roku 2000**, výročí narození Ježíše

Krista. Jubileum nemůže být pouhou připomínkou minulé události, jakkoliv mimořádné. Musí být oslavou živé přítomnosti a pozváním, abychom vyhlíželi **druhý příchod Spasitele, okamžik, ve kterém obnoví jednou provždy své království spravedlnosti, lásky a pokoje.**« (20. února 1997)

Jan Pavel II. adresoval tuto výzvu všem údům katolického putujícího lidu, všem křesťanům a lidem dnešní doby. Při svých apoštolských cestách připravoval na celém světě cestu Pánu, který přijde. Nicméně Ježíšovu návratu ve slávě bude nejdříve předcházet velké soužení:

»*Všichni jsme povoláni, ba zavázáni, abychom čelili úděsné výzvě poslední dekády druhého tisíciletí. Také proto, že nadcházející nebezpečí hrozí všem: celosvětová ekonomická krize, válka bez hranic a bez vítězů i poražených.*« (*Sollicitudo rei socialis*, 1987,47)

Podle uvedeného úryvku poslední dekáda druhého tisíciletí bude obdobím světové ekonomické krize, války bez hranic a bez vítězů, tzn. atomové války (třetí světové války). Jestliže se domníváme, že podle učení současného papeže tajemství dnešní nepravosti vyvrcholí v Antikristu, tedy velké soužení je ono apokalyptické soužení, které předpovídalo božské zjevení Starého i Nového zákona. V tomto soužení bude církev povolána, aby hluboce znovuoživila velikonoční Kristovo tajemství, aby byla očištěna a připravena na setkání s Pánem, který se vrátí ve slávě:

»Církev v miléniu bude ještě *církví, která je očišťována utrpením*, jehož spásanosnou hodnotu velmi dobře zná. I v této zkušenosti očišťování má církev volat, že *utrpení tohoto času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás* (Řím 8,18).

(...) *Kristus tisíciletí je prvorozený z mrtvých, Král králů a Pán*

pánů (Zj 19,16), věčný Boží Syn, *Slovo, které se stalo tělem*, osoba, která se představuje jako *Živý* (Zj 1,18) a která říká své církvi: *Neboj se!* (Zj 1,17)« ...

»Milénium je vrcholným okamžikem oslavení Kristova Kříže a zvěstováním odpuštění skrze jeho krev.« (Jan Pavel II. skupině biskupů USA při návštěvě »ad limina« 16. 4. 1988)

Rok Velkého jubilea je posledním rokem druhého křesťanského tisíciletí a prahem (počátkem) třetího. Církev milénia je církví roku 2000, povolána, aby se v apokalyptickém soužení setkala s Kristem milénia, který ji osvobodí svým slavným Křížem a na celém světě obnoví své slavné království.

»**Počátek třetího křesťanského tisíciletí představuje bezpochyby důležitou etapu nejen pro církevní společenství, ale pro město Řím, pro Evropu, pro celé lidstvo.** To neříkám, abych odpověděl na milenaristickou logiku, nýbrž protože jsem přesvědčen, že **rok 2000 znovu zpřítomní „velké tajemství“ víry.**« (Jan Pavel II. 24. 1. 1994)

Církev se blíží k závěru druhého tisíciletí, které má připomenout a jaksí znovu zpřítomnit příchod Slova v *plnosti času* (Gal 4,4). (Jan Pavel II. *Dominum et vivificantem*, 1986, 61)

»Modlím se, aby vaše úsilí zaměřené na to, přivést církev v Ghaně k důstojnému a plodnému slavení nadcházejícího Jubilea „roku milosti Páně“ (TMA 11) bylo korunováno velkým úspěchem. Díky této důležité události vy a váš lid zakusíte **nekonečnou milost „nové události“, kterou připravuje Duch pro Církev Boží.**« (TMA 23; Jan Pavel II. biskupům z Ghanny při návštěvě »ad limina« 20. 2. 1999)

»Kéž se políbí spravedlnost a pokoj (srov. Ž 84,10) ještě jednou **na konci** druhého tisíciletí, které nás připravuje na Kristův příchod ve slávě.« (Jan Pavel II. v Edmontonu v Kanadě 17. 9. 1984)

Nekonečná milost nového příchodu je nepochybně příchod Kristův ve slávě. Papež Jan Pavel II. očekával pro lid Ghanny a pro všechny národy

země tento příchod jako »korunu« Velkého jubilea.

Z citovaných úryvků papežových projevů vysvítá evidentně toto: proroctví, která se vztahují k Velkému jubileu, nejsou ještě naplněna. Totéž se stalo s proroctvími obsaženými v knize *Kněžím, přemilým synům Panny Marie*, která se vztahují k Velkému jubileu. Vystává zde otázka: byla proroctví papeže a modré knihy falešná, nebo jsme je spíše nepochopili až na dno?

»V srdci si asi říkáš: Jak poznáme slovo, které Hospodin nepromluvil? Promluvil-li prorok jménem Hospodinovým, a věc se nestane a nesplní, nepromluvil to slovo Hospodin.« (Dt 18,21-22)

Ale kolikrát se stává, že se neuskuteční právě proroctví pravého proroka. Sv. Tomáš Akvinský klade otázku: »Zná prorok vždy to, co prorokuje?« A odpovídá: »Praví proroci neznají vždy všechno to, co má Duch svatý v úmyslu sdělit v jejich viděních, slovech nebo skutcích.« (STh II-II, q. 173, a. 4) Klasickým příkladem je prorok Jonáš, který podle Hospodinova slova ohlašoval ve městě Ninive: »Ještě čtyřicet dní a Ninive bude zničeno.« (Jon 3,1-4) Když obyvatelé slyšeli tuto zvěst, odvrátili se od svého hříšného jednání, Bůh se smiloval a nedopustil zlo, kterým jim hrozil (srov. Jon 3,10). Ale protože se proroctví nesplnilo, *Jonáš se velice rozeznil a planul hněvem* (Jon 4,1). Pro-

roctví bylo právě a bylo by se splnilo, kdyby se lid neobrátil. Prorok Jonáš nevěděl, že proroctví bylo podmíněné a že – podle záměru Ducha svatého – bylo vázáno na odpověď ninivských obyvatel.

Proroctví o velkém apokalyptickém soužení, o Antikristu, o návratu Krista v nebeských oblacích, o slavném Kristově království jsou obsažena v božském zjevení. Nejsou podmíněná, stejně jako proroctví o triumfu Neposkrvněného Srdce Panny Marie a druhém příchodu Krista. Je naopak podmíněný čas Kristova návratu ve slávě, a to podle odpovědi církve, jak můžeme konstatovat **nyň** po Velkém jubileu.

»Církev nového adventu, církev, která se chystá ustavičně na nový Pánův příchod, musí být církví Eucharistie a pokání.« (Redemptor hominis 20) Je jasné, že v posledních desetiletích byla církev příliš málo církví Eucharistie a pokání, církví Večeřadla, církví zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Matky nového adventu... a to poněkud opozdilo příchod Krále slávy. Na základě **nedostatečné odpovědi** své církve nesplnil Kristus záměr, který měl s Velkým jubileem, **v plnosti**, nýbrž jen **částečně**. Ale je jisté, že proroctví se uskuteční v plnosti, i když s určitým zpožděním, neboť Pán nám ve svém milosrdenství poskytuje ještě čas. On totiž očekává naše **plné sepětí** s jeho

obdivuhodným plánem spásy, a proto **čeká na nápravu našeho pohledu** v chápání a realizaci toho, co nám řekl v evangeliu a co nám opakoval hlasem svého zástupce Jana Pavla II., a protože jsme mu příliš málo naslouchali, opakoval nám to nakonec hlasem Ženy oděné sluncem.

Tím, že budeme spolupracovat s Pánem na příchodu Božího království na svět, »máme se svěřit do jeho rukou, jeho Slovu,

jeho vedení **jako nezkušené děti**, které hledají bezpečí jen u Otce: *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde*, praví Pán (Lk 18,17). V tomto duchu máme vyslovovat svou prosbu: „Přijď království tvé!“ (...) Je to prosba, která orientuje pohled ke Kristovu návratu a žije touhu po konečném příchodu Božího království(...), až ono vstoupí do světa v plnosti.« (Jan Pavel II. 6. 12. 2000)

2000 – 2001

Půlnoční slovo Jana Pavla II.

V tomto okamžiku překračujeme práh roku 2001 a vstupujeme do třetího tisíciletí. S úderem půlnoci, který znamená tento historický přelom, setrvejme se srdcem naplněným vděčností, abychom rozjímali o běhu událostí uplynulého století a tisíciletí. Byla to dramata a naděje, radosti a utrpení, vítězství a porážky; nad tím vším se vynořuje Boží prozřetelnost, která řídí lidské události. On kráčí spolu s lidmi a nepřestává dokonávat velké věci. Jak mu neděkovat o této noci? Jak mu neopakovat: *In te, Domine, speravi, non confundar in aeternum? V tebe Bože, jsem doufal, nebudu zahanben navěky!*

Na závěr obvyklého setkání v modlitbě, které poznamenávalo každý den jubilejního roku a které má dnes své místo uprostřed noci, která ukončuje rok 2000, náš pohled se upírá ke Kristu, Spasiteli člověka. Bez něho nedospěje život ke svému poslednímu cíli. On je to, kdo nám svou moudrostí a silou Ducha pomáhá, abychom obstáli vůči výzvám nového tisíciletí; On nás uschopňuje, abychom vydali svůj život pro Boží slávu a dobro lidstva. **Musíme se vrátit k Němu**, abychom byli jeho svědky v budoucnosti, která nás očekává.

Dejme se přitáhnout jeho láskou a cesta našeho života zakusí radost, která tryská z věrné každodenní služby Pánu. To je moje srdečné přání, které adresuji všem věřícím a všem lidem dobré vůle. Zvláštní vzpomínku doprovázenou modlitbou posílám v tomto okamžiku všem těm, kteří trpí, kdo jsou v obtížích a kdo žijí ve strádání. Pro každého svolávám pomoc prozřetelného Pána.

Můj pohled se rozšiřuje na celý svět. Přeji, aby nové tisíciletí přineslo všem národům pokoj a spravedlnost, bratrství a prosperitu! Zvláště myslím na mládež, naději budoucnosti: světlo Krista Spasitele ať dá smysl jejímu životu, ať ji vede po cestách života a dá jí sílu ke svědectví pravdy a k službě dobru. Svěřuji tyto naděje přimluvě Panny Marie:

*Svatá Panno, Jitřenko nové doby,
pomoz nám, abychom se s vírou dívali na minulé dějiny
a na rok, který začíná.*

*Hvězdo třetího tisíciletí, ved' naše kroky ke Kristu,
který žije »včera, dnes a na věky«,*

*a dej našemu lidstvu,
aby neochvějně vykročilo*

do nového tisíciletí stále více bratrského a solidárního.

L'Osservatore Romano 2. 1. 2001, překlad -lš-

Život zasvěcený lásce a smíru (1)

P. dr. Augustin Rösch TJ vypráví své otřesné zážitky z berlínského vězení SS Moabit před 56 lety

Bylo to za velmi chladného zimního večera uprostřed ledna 1945. Můj spolubratr Pavel Moser, šedivý staříčkový farář H. H. Neumaier z Oberornau a jiný kněz z Mnichova, ti první dva spoutáni k sobě, stáli jsme jako čtyři zajatci pod dohledem strážce na nádraží v Mnichově-Pasingu.

Na nádraží to nevypadalo pěkně: projevovali nám mnoho nenávisti a pohrdání; jen málokdo se odvažoval dát najevo ochotu k pomoci. Předměstským vlakem jsme jeli do Olchingu a odtud rychlíkem Mnichov-Berlín 2.(!) třídou na sever k odsouzení před lidovým soudem. Náš doprovod se skládal z jednoho důstojníka gestapa a jednoho vojáka. Ten první byl drzý, ten druhý dobrý. Dvě ukázky: Důstojník mumlal: »Musíme ty dva jezuity posadit tak, aby spolu nemohli mluvit.« Výsledek: Podařilo se nám dvěma jezuitům přece sedět vedle sebe a navzájem spoutání jsme se modlili růženec a také spolu hovořili, když ti ostatní spali. A dobrý strážný: Sotva důstojník vytáhl paty z kupé, projevil ochotu po svém návratu do Mnichova podat našim zprávu o tom, kam jsem byli zavlčeni.

Po několika dnech na mě stejný důstojník gestapa křičel před jedním výslechem: »Ty oberje-

zuitské p..., jaks to zase provedl? My vás dopravíme tajně do Berlína, aby nikdo nevěděl, kde jste, a už je tady pro vás pošta s plnou adresou. Ven s tím! Jaks to udělal?« (Ani netušil, jak dobrou zprávu mi tím dal. V Mnichově už o mně věděli, i když jsem jejich poštu nedostal.) Srdce se mi rozbušilo. Voják se nesměl dostat do nebezpečí. Anděle strážný, pomoz mi! A ten mi hned napověděl: »Není to snad úředně?« - »To je možné jenom u vás v Bavorsku! Taková pitomost!« Přes to přese všechno se zdálo, že té »úřední pitomosti v Bavorsku« uvěřil, a tak nebezpečí pro vojáka bylo zažehnáno.

»Zde v Berlíně musíme zemřít«

Když jsme přijeli na stanici berlínského nádraží, museli jsme se posadit na lavici ve služebním oddíle. Farář H. H. mi zašeptal: »Zde v Berlíně musíme zemřít. Musíme si ještě navzájem dát generální absoluci.« Udělali jsme to tiše a nepozorovaně. Jen Bůh ví, jakou sílu a jakou útěchu může darovat v takovou hodinu svátostná milost.

V autech nás odvezli do Berlína-Moabit, do mohutného bloku budov, vězení, káznice a prostor po »bezpečnostní vězně«, mezi které jsme měli také patřit. Prošli

jsem několika branami a dlouhou, částečně zbouranou chodbou až do nitra objektu před tzv. »kancelář«, kde se konal příjem. Museli jsme se nejdříve postavit tváří tak blízko ke zdi, že se špička nosu dotýkala stěny. Bylo to bolestivé a ponižující. Proti zákazu jsem se v jedné chvíli opatrně ohlédl, jak jsem si myslel. To, co jsem uviděl a pocítil, polilo mě takovou hrůzou, že jsem se už vůbec neodvážil ohlednout. Bylo mi postupně jasné, kde jsme a co nás čeká. Příjem probíhal velmi rychle. Uvedení osobních dat, odebrání všeho, co jsme měli u sebe, kromě oděvu a prádla. Na rozdíl od ostatních tří jsem si nesměl ponechat ani žádný růženec, žádný breviář, vůbec nic. Ale dvě zcela nepatrné věci jsem mohl přece tajně propašovat, bez kterých, ať to zní jakkoliv podivně, by pozdější přísně zakázaná pastorační práce byla zcela nemožná, totiž dva »patentní špendlíky«. Aby byla vyloučena každá možnost sebevraždy, museli jsme odevzdat i šňůrky z bot a především šle. Hladem se zeštíhlí, a tak jsme pak byli nuceni - opět jedno pokoření - ustavičně kalhoty přidržovat rukama. Z čistě vnějších důvodů by bez »sicherhajcek« nebylo později možné sloužit mši svatou, rozdávat svaté přijímání, přes zákaz posloužit umírajícím. I pouta z Mnichova nám byla odebrána. Místo nich jsme dostali jiné, ocelové náramky na obě ruce, tak že dlaně i prsty byly přitlačeny k sobě a zůstávala malá možnost pohybu. I hrud' to tísnilo, a tak tato pouta velmi ztěžovala spánek. Díky Bohu byl jsem spoután jen já sám. Ti ostatní toho byli ušetřeni. Chtěl jsem však vědět důvod spoutání. Přes velký vnitřní strach jsem se otázal důstojníka gestapa, který s námi cestoval. »Ach,« zněla odpověď, »to musím říct, proč? Ve dne v noci v poutech, i v noci

při leteckých náletech, jsou zde v tomto domě drženi ti, kteří jsou odsouzeni k smrti, anebo budou popraveni i bez rozsudku. A spoutání jste proto, abyste se sami nemohli zabít.«

Dlouze jsem se na něho zádíval. Nesměl mít radost z toho, že na mě zpozoruje něco jako strach ze smrti. Proto zařval: »Ven, a okamžitě do cely!« Ale tvrdost a добрota stojí vždy pohromadě. Velitel vězňů, také důstojník SS, řekl, aby mi pomohl: »Ale katolický kněz přece nespáchá sebevraždu, ten nepotřebuje pouta.« »Pouta zůstanou,« řekl ten druhý a vyšel z místnosti.

Velitel se mě snažil potěšit: »Pane faráři (jak jedinečně to znělo!), nenechte se zdeptat... dám vám samostatnou celu. Proti gestapu nemohu bohužel nic dělat... ale hlavu vzhůru... tedy,« podíval se do knihy, »vezmeme si celu 547. Je čistá.« Poděkoval jsem mu za jeho dobrotu; bohužel, na jaře 1945 byl gestapem popraven.

Cela 547

Strážný mě vedl po železných schodech nahoru do cely 547. Bylo už velmi pozdě v sobotu odpoledne. Mezitím zavládlo v celém vězení naprosté ticho. Nebylo vidět nic kromě stráží. Cela 547 byla otevřená, závora odtažená, vstoupil jsem, dveře se zavřely, závora zasunula, klíč se otočil v zámku.

Nyní jsem byl sám. Popis vnitřku cely? Čtyři metry dlouhá, dva metry široká, sklápěcí dřevěný stůl se stoličkou bez opěradla, pryčna s polštářem tvrdým jako kámen a dekou, vysoko na stěně malá skříňka na prádlo, kbelík, džbán na vodu, smaltované umyvadlo, které slouží současně jako miska na polévku. Jediný přibor, lžička, obdrží vězeň až při jídle. Když jsem se rozhlížel, strážný mě několikrát pozoroval kukátkem ve dveřích. Začal jsem se pozorněji rozhlížet, abych se uvolnil.

(Pokračování příště)

POŽEHNÁNÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE

Milost a požehnání Nejsvětějšího Srdce budí s vámi!

Ať vás naplní pokoj Nejsvětějšího Srdce!

Zásluhy Nejsvětějšího Srdce

ať se za vás přimlouvají!

Láska Nejsvětějšího Srdce ať vás roznítí!

Utrpení Nejsvětějšího Srdce

budí vaší útěchou!

Žár Nejsvětějšího Srdce ať vás oživuje!

Ctnosti Nejsvětějšího Srdce ať vyzarují z každého vašeho slova a skutku!

Kěž je na konci vaší věčnou odměnou radostné a blažené patření na Boha!

Církev v zemi Buddha

Korea má mnoho aktivních křesťanů

Katolické církvi v Koreji je teprve 200 let. Velká část 46 milionů Korejců jsou buddhisté, mnozí jsou pod vlivem šamanismu.

Přesto katolická církev v Koreji vzkvétá. Asi 8% Korejců jsou katolíci. Mnozí z nich jsou obzvláště aktivní křesťané. Vycházejí za lidmi v pouličních misiích. 70 skupin Mariiny legie, 300 katechumenů a 200 mužů

Katecheti jsou připravováni po stovkách. Uprostřed týdne si berou volno, aby se zúčastnili vyučování. Biblické hodiny jsou skutečným magnetem. Již od tří hodin od rána přicházejí věřící k lurdské jeskyni u biskupského domu. A to i přes to, že Korejci pracují takřka ve dne v noci. Církvi obětují měsíčně jeden den, 1/30 svého příjmu. Nedělní bohoslužby jsou velmi dobře navštěvovány.

Laici podporují příkladný život kněží ve všech oblastech. Až dosud spravovali farnosti sami faráři. Ale nyní jsou Korejci velmi vzdělaní a chtějí spolupracovat. Ovšem práce mezi mládeží bude i v budoucnosti probíhat pod kněžským vedením. V budoucnosti se chce církev ještě více věnovat chudým.

*Georg Taitl
-sks-*

Korejský kardinál Stephan Kim

a žen v katechetickém vzdělávání v jediné farnosti nejsou žádnou zvláštností.

V roce 1999 bylo v Teagu v Koreji pokřtěno 10 000 dospělých a 3 200 dětí. Jednou týdně se scházejí k modlitbě a k rozhovorům. Každého půl roku mají na 300 katechumenů. Po půlročním vzdělávání skládají katechumeni před křtem zkoušku ze svých náboženských znalostí. Při přípravě a vzdělávání před křtem se dospělí méně učí nazpaměť a více žít podle víry.

Slavnostní bohoslužba

Nedělní bohoslužby jsou dobře navštěvovány

V Koreji se intenzivně zpívá a modlí

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Takto však je mnoho údů, ale jenom jedno tělo. Oko tedy nemůže říci ruce: „Nepotřebuji tě!“ nebo zase hlava nohám: „Nepotřebuji vás!“

Spíše naopak: tělesné údy zdánlivě nejslabší jsou nejpotřebnější. A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost, a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají, kdežto údy ušlechtilé takové ohledy nepotřebují. Bůh sestavil tělo tak, že se údům podradnějším věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý. Trpěli jeden úd, trpí s ním všechny ostatní údy, je-li některý úd významován, všechny ostatní údy se s ním radují.

Vy jste Kristovo tělo a každý z vás jeho úd. Bůh ustanovil, aby v církvi jedni byli misionáři, druzí proroci, třetí učitelé. Někteří dále mají moc dělat zázraky, jiní dar uzdravovat, pomáhat, řídit, mluvit rozličnými jazyky. Jsou snad všichni misionáři? Jsou všichni proroci? Jsou všichni učitelé? Mají všichni moc dělat zázraky? Mají všichni dar uzdravovat? Mluví všichni jazyky? Umějí všichni (ty řeči v neznámém jazyku pronesené) vykládat?

Evangelium - Lk 1,1-4;4,14-21

Už mnoho lidí se pokusilo sepsat vypravování o událostech, které se dovršily mezi námi, jak nám je odevzdali ti, kdo byli od počátku očitými svědky a služebníky Slova. A tak, když jsem všechno od začátku důkladně prozkoumal, rozhodl jsem se i já, že to pro tebe, vážený Teofile, uspořádaně vypíšu; aby ses tak mohl přesvědčit o spolehlivosti té nauky, v které jsi byl vyučen. Když se Ježíš vrátil v síle Ducha do Galileje, pověst o něm se roznesla po celém kraji. Učil v jejich synagógách a všichni ho velmi chválili. Ježíš přišel také do Nazareta, kde vyrostl, a jak měl ve zvyku, šel v sobotu do synagogy. Povstal, aby předčítal (z Písma). Podali mu knihu proroka Izaiáše. Otevřel ji a nalezl místo, kde stálo:

„Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně.“

Pak zavřel knihu, vrátil ji služebníkově a usedl. A všichni v synagoze na něho upřeně hleděli. Začal k nim mluvit: „Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.“

Život Kristův (12)

XII. Ježíš Kristus, Boží Syn

1) Jak jsme konstatovali v předešlých katechezích, jméno „Kristus“ znamená v řeči Starého zákona „Mesiáš“. Izrael, Boží lid Starého zákona, žil v očekávání naplnění příchodu příslibného Mesiáše, což se naplnilo v Ježíši z Nazareta. Proto také byl od počátku Ježíš nazýván Kristus, tedy „Mesiáš“, a jako takového jej pojímali ti, „kteří jej přijali“ (srov. Jan 1,12).

2) Viděli jsme, že podle starozákonní tradice byl Mesiáš králem a že tento pomazaný král je zároveň nazýván Synem Božím. Toto jméno má v oblasti jahvistického monoteismu výhradně analogický, nebo dokonce metaforický význam. Ve starozákonních knihách rozhodně nejde o Syna „zplozeného“ Bohem, nýbrž o někoho Bohem vyvoleného pro specifické poslání nebo obzvláštní službu.

3) V tomto smyslu bývá někdy rovněž celý národ nazýván titulem „syn“, jako například v Hospodinových slovech určených Mojžíšovi: „Potom faraonovi řekneš: ...Izrael je můj prvorozený syn ...propusť mé-

ho syna, aby mi sloužil.“ (Ex 4,22-23; srov. Oz 11,1; Jer 31,9) Pokud je král ve Starém zákoně nazýván „syn Boží“, pak je tomu tak proto, že v židovském teokratickém systému je výjimečným reprezentantem samotného Boha.

To vidíme například v Žalmu číslo 2, který se vztahuje ke králově intronizaci: „On mi řekl: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.“ (2,7)

Rovněž v Žalmu číslo 88 čteme: „On mě bude vzývat: Ty jsi můj Otec, ... a já ho učiním prvorozeným, nejvyšším nad králi země.“ (Ž 88/89,27-28)

Později prorok Nátan řekne o Davidově potomstvu: „Já mu budu Otcem a on mi bude synem. Když se proviní, budu ho trestat...“ (2 Sam 7,14) Nicméně ve Starém zákoně skrze analogický a metaforický výraz „syn Boží“ jako by tajemně prosvítalo tajemství, které zůstane do stanovené doby zahaleno. Tak například v Žalmu číslo 2 Bůh říká ke králi: „Já jsem tě dnes zplodil“ (2,7) a v Žalmu číslo 109/110 čteme: „Zplodil jsem tě jako rosu před jitřenkou.“

4) Je třeba mít na paměti tento biblicko-mesiánský základ, abychom si uvědomovali, že naše úsilí o vyjádření tajemství Ježíše Krista s sebou nese setkání s radikální novotou. Rovněž v synoptických evangeliích se Ježíš nikdy nedefinuje jako Syn Boží (stejně jako sám sebe nenazývá Mesiášem). Nicméně různými způsoby dává pochopit, že on je pravý Boží Syn, a to nikoli v analogickém nebo metaforickém slova smyslu.

5) Ba co víc, on podtrhuje výlučnost svého poměru k Bohu jakožto jeho jediný Syn. Nikdy neříká „Otče náš“, ale „můj Otec“ - „váš Otec“. Neváhá říci: „Všechno je mi dáno od mého Otce.“ (Mt 11,27)

Tato výlučnost synovského vztahu vůči Bohu se obzvláštěm způsobem projevuje v modlitbě, když se Ježíš obrací na Boha jako na Otce a vyjadřuje to slovem „Abba“, které ukazuje na jedinečnou intimitu Ježíšova synovství. V Ježíšových ústech pak představuje toto oslovení výraz jeho totální vydanosti Otcově vůli. „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mne tento kalich!“ (Mk 14,36)

Při jiných příležitostech užívá Ježíš výrazu: „váš Otec“ (srov. Lk 6,36), „váš nebeský Otec“ (srov. Mk 11,25). Tímto způsobem Ježíš podtrhuje specifčnost svého vlastního synovského vztahu k Otcovi, i když zároveň touží po tom, aby se toto Boží otcovství zpřístupnilo i ostatním, jak to dokládá modlitba Otčenáš, která Ježíš naučil své učedníky.

6) Pravda o Kristu jakožto Božím Synu je základní perspektivou, v níž se protínají výpovědi všech knih Nového zákona. Evangelia, zejména pak Evangelium svatého Jana, spisy apoštolů a především listy svatého Pavla nám o tom podávají výslovné svědectví. V této katechezi se zaměříme na některé obzvláště významné výroky, které jistým způsobem otevírají cestu vedoucí k odha-

lení pravdy o Kristu jakožto Božím Synu, a tak nás přibližují ke správnému pojmání tohoto jeho jedinečného synovství.

7) Je velmi důležité podotknout, že přesvědčení o Ježíšově Božím synovství bylo v průběhu jeho křtu v Jordánu potvrzeno hlasem z nebe (srov. Mk 1,1) a na hoře Proměnění (srov. Mk 9,7). V obou případech nás evangelisté zpravují o Otcově výroku ohledně Ježíše, který je jeho „milovaným Synem“ (srov. Mt 3,17; Lk 3,22).

Podobné potvrzení dostali apoštolové tehdy, když promlouvali duchové protivící se Ježíšovi: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zhubit? Víme, kdo jsi: Svatý Boží!“ (Mk 1,24) „Co je ti po mně, Ježíši, Synu Boha nejvyššího?“ (Mk 5,7)

8) Když pak nasloucháme svědectví lidí, zasluhuje si obzvláštní pozornost vyznání Šimona Petra poblíž Cesareje Filipovy: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ (Mt 16,16) Je třeba připomenout, že toto slavnostní vyznání potvrdil vlastními slovy sám Ježíš: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože to ti nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec.“ (Mt 16,17)

Nejedná se o nějakou izolovanou a náhodnou událost. V Matoušově evangeliu čteme, že když apoštolové viděli Ježíše kráčet po hladině Genezaretského jezera a to, jak utišil víchru a zachránil Petra, klaněli se mu a říkali: „Jsi opravdu Boží Syn!“ (Mt 14,33)

9) Tak tedy to, co Ježíš předkládal svým učedníkům, živilo v apoštolech nejen víru v to, že je Mesiášem, ale také v to, že je pravým Božím Synem. Ježíš tuto víru učedníků také dále utvrzoval.

Byly to právě některé z Ježíšových vlastních výroků, které zapříčinily, že byl obviňován z rouhání. Což zavdalo příčinu ke vzniku obzvláště dramatických situací, jak dokládá evangelista Jan: „To byl další důvod,

SKÁLA V TĚŽKÉM VLNOBITÍ

Přes mnohé vlny a těžký příboj kolem dokola nebojme se jít vpřed, protože stojíme na skále. Ať se moře bouří, skálu nerozbije. Ať se vlny zvedají, Ježíšovu loď, Církev, nepotopí.

Pověz mi, čeho bychom se měli bát? Smrti? V listě Filipánům čtu: Pro mne žít je Kristus a smrt je velký zisk (1,21). Nebo mám mít strach z vyhnání? V žalmu 25 stojí psáno: Pánu náleží země i vše, co ji naplňuje. Bojíš se, že bys mohl přijít o svůj majetek? Pavel ti dává v prvním listu k Timotejovi k zamyšlení: Nic jsme s sebou na svět nepřinesli a nic si nemůžeme odsud odnést (1 Tim 6,7).

Proto: Hrozbami světa pohrdám, jeho nepříjemnostem se vysmívám. Nebojím se chudoby a za bohatstvím se nepachtím. Nebojím se zemřít a přejí si, abych nežil pro sebe, nýbrž aby to bylo k vašemu užtku. Vás pak vyzývám: Mějte důvěru!

Mám záruku! Mám dobrou zvěst! Je to slovo Páně: Já jsem s vámi po všechny dni až do skonání světa. Je-li Kristus se mnou, koho bych se bál?

I když se mořské vlny zvedají proti mně, je to pro mne méně než pavučina. Vůle Páně je mou neotřesitelnou skálou, ON je má věž a moje pevná hůl.

Sv. Jan Zlatoustý († 407)

proč se ho židé snažili zabit: nejen že rušil sobotu, ale také že nazýval Boha svým Otcem a stavěl se tak Bohu naroveň.“ (Jan 5,18)

Tentýž problém se objevuje při inscenovaném procesu s Ježíšem před synedriem: „Zapřisahám tě při živém Bohu, abys nám řekl, zdali jsi Mesiáš, Syn Boží?“ Na tuto otázku Ježíš odpoví: „Tys to řekl. Ale říkám vám: Od této chvíle uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ (srov. Mt 26,63-64) Rovněž při procesu před Pilátem, i když se zde jednalo o jinou formu obžaloby, židé opakovali základní obvinění: „My máme zákon a podle toho zákona musí zemřít, protože dělal ze sebe Božího Syna!“ (Jan 19,7)

10) Tak tedy smíme říci, že Ježíš v posledním důsledku zemřel na kříži kvůli pravdě ohledně svého Božího synovství, i když nápis na kříži jakožto oficiální deklarace provinění hlásal: „Ježíš Nazaretský, král židovský.“ Nicméně v Matoušově evangeliu můžeme číst: „Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili. Potřásali hlavou a říkali: Chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět. Zachraň sám sebe! Jsli Syn Boží, sestup z kříže!“ (Mt 27,39-40) A dále: „Spoléhal na Boha, ať ho vysvobodí, má-li v něm zalíbení. Přece řekl: Jsem Boží Syn!“ (Mt 27,43)

Jedná se tedy o ústřední pravdu přítomnou v události na Golgotě. Nejprve byla tato pravda předmětem víry a hlásání a do svědčování ze strany apoštolů,

nyní se stala předmětem posměchu. Nicméně římský setník, který držel stráž pod křížem v době Ježíšova posledního zápasu a zaslechl slova, jimiž se Ukřižovaný obracel na Otce v okamžiku svého skonu, byť pohan, vydal svědectví o Kristově božství: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ (Mk 15,39)

11) Setníkova slova o základní pravdě evangelia a celého Nového zákona připomínají to, co řekl anděl Marii v okamžiku zvěstování: „Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazýván Synem Nejvyššího.“ (Lk 1,31-32) A když se Maria táže, jak se to stane, posel jí odpoví: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazýváno svatě, Syn Boží.“ (Lk 1,34-35)

12) V síle vědomí, které měl Ježíš o svém vlastním Božím synovství, nazýval Boha svým Otcem (srov. Jan 5,18). V síle téhož vědomí neváhal Ježíš říci svým protivníkům a žalobcům: „Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.“ (Jan 8,58)

V tomto „Já jsem“ se odhaluje pravá povaha jeho Božího synovství, které předchází nejenom dobu Abrahámovu, ale také každý okamžik jakékoli stvořené existence. Evangelista Jan na závěr svého evangelia prohlásí: „Tyto (tato znamení, která Ježíš vykonal) však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.“ (Jan 20,31)

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Instrukce o modlitbách za uzdravení skrze Boha (3)

Kongregace pro nauku víry

3. »Charisma uzdravování« v Novém zákoně

V apoštolské době neposilovala moc hlásání evangelia pouze zázračná uzdravení. Nový zákon vypravuje také o tom, že apoštolům a jiným prvním hlasatelům evangelia předal Ježíš pravou plnou moc uzdravování nemocných. Podle Matoušova a Lukášova evangelia dává Ježíš dvanácti při jejich prvním rozeslání *moc vyhánět nečisté duchy a uzdravovat všechny nemoci a utrpení* (Mt 10,1; srov. Lk 9,1), a ukládá jim: *Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy* (Mt 10,8). I při rozeslání 72 učedníků jim Pán dává úkol: *Uzdravujte tamější nemocné* (Lk 10,9). Tato plná moc je jim svěřena současně s misijním posláním, tedy nikoliv k jejich slávě, nýbrž k posílení jejich poslání.

Skutky apoštolů vypravují obecně o zázracích, které se udály: *skrze apoštoly se stalo mnoho znamení a zázraků* (Sk 2,43; srov. 5,12). Byly to zázraky a znamení, tedy mimořádné činy, které zjevovaly pravdu a sílu apoštolského poslání. Vedle těchto krátkých a všeobecných zmínek je ve Skutcích apoštolských především řeč o zázračných uzdraveních, která vykonali jednotliví hlasatelé evangelia: Štěpán (srov. Sk 6,8), Filip (srov. Sk 8,6-8) a především Petr (srov. Sk 3,1-10; 5,15; 9,33-34; 40-41) a Pavla (srov. Sk 14, 3.8-10; 15,12; 19,11-12; 20,10; 28,8-9).

Jak již bylo uvedeno, rozšiřuje konec Markova evangelia a dopis Galatským horizont a neomezuje zázračná uzdravení na činnost apoštolů a jednotlivých hlasatelů evangelia, kterým přísluší velký význam při první misijní činnosti. Z tohoto hlediska

jsou obzvláště důležité poukazy na *charismata uzdravování* (srov. 1 Kor 12,9.28.30).

Význam slova charisma je sám o sobě velmi široký; charisma je »svobodně udělený dar«, v daném případě jde o »dar uzdravování nemocí«. Milost těchto darů je udělována jednotlivci (srov. 1 Kor 12,9), nejsou tím tedy myšlena uzdravení, která si každý z uzdravených sám vyprosil, nýbrž dar, který je dán určité osobě, aby působila milost uzdravení u druhých. Tento dar je udělován v *jednom Duchu*, při čemž není blíže určeno, jak tato osoba uzdravení způsobí. Můžeme vycházet z toho, že se tak děje skrze modlitbu, doprovázenou snad symbolickým gestem.

V Jakubově listu se nachází poukaz na jednání církve skrze starší, při kterém jde rovněž o tělesné uzdravování nemocných. Nejedná se přitom o zázračná uzdravení, nýbrž o něco jiného, co je odlišné od »charismat uzdravování« podle 1 Kor 12,9. *Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené obce a ti ať se nad ním modlí a mažou*

ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného; Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno (Jak 5,14-15). Zde se jedná o svátostné jednání, o pomazání nemocného olejem a o modlitbu nad ním, tedy ne »za něho«, jako by to nebylo nic jiného než modlitba o přimluvu a pomoc; jedná se spíše o účinné konání nad nemocným⁽¹⁸⁾. Slova *zachránit a pozdvihnout* znamenají, že při tomto jednání nejde jenom a v první řadě o tělesné uzdravení, i když je zde připojeno. První výraz se v Jakubově listu vztahuje obvykle na duchovní zdraví (srov. 1,21; 2,14; 4,12; 5,20), ale používá se v Novém zákoně také ve smyslu »být uzdraven« (srov. Mt 9,21; Mk 5,28; 34; 6,56; 10,52; Lk 8,48). Druhé slovo znamená někdy »vstát« (srov. Mt 10,8; 11,5; 14,2), znamená však také »napřímění« osoby, která byla nemocí ohnuta a byla zázračně uzdravena (srov. Mt 9,5; Mk 1,31; 9,27; Sk 3,7).

(Dokončení a poznámky v příštím čísle)

EXERCICIE NA VELEHRADĚ V ROCE 2001

- UNOR** 7. 2. – 11. 2. Duchovní obnova k uzdravení minulosti
MUDr. M. Kašparů tc. OPraem. – P. F. Petrik
21. 2. – 24. 2. Duchovní obnova pro snoubence
P. Jakob Berka OPraem.
- BŘEZEN** 6. 3. – 10. 3. Postní duchovní obnova • *P. Jan Pavlík SJ*
21. 3. – 24. 3. Postní duchovní obnova • *P. Miloš Kabrda SDB*
30. 3. – 1. 4. Mariánská duchovní obnova „Znamení časů“
P. Stanislav Weigel
- DUBEN** 12. 4. – 15. 4. Velikonoční triduum – duchovní obnova pro vysokoškoláky • *P. Michal Altrichter SJ*
24. 4. – 28. 4. Laici podávající sv. přijímání a pastorační asistenti • *P. Jan Pavlík SJ*
- KVĚTEN** 8. 5. – 12. 5. Mariánská duchovní obnova • *P. Josef Hladiš SJ*
14. 5. – 18. 5. Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry • *P. MUDr. Ladislav Kubiček*
16. 5. – 20. 5. Exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro muže – 3. týden (pokračování z r. 1999) • *P. Jan Pavlík SJ*
21. 5. – 25. 5. Duchovní obnova pro důchodce, osamělé, nemocné • *Mons. M. Klísz*
29. 5. – 2. 6. Exerciční pokračování podle sv. Ignáce pro ženy – 3. týden (pokračování z r. 1999) • *P. Jan Pavlík SJ*
- ČERVEN** 5. 6. – 9. 6. Exerciční základ podle sv. Ignáce pro ženy
P. P. Koudelka SJ
- ČERVENEC** 15. 7. – 20. 7. Exerciční pro trvalé jáhny • *MUDr. M. Kašparů tc. OPraem.*
18. 7. – 22. 7. Duchovní obnova pro mladší ženy a muže žijící v manželství • *P. F. Sedláček*
22. 7. – 26. 7. Duchovní obnova katechetů • *P. Aleš Opatrný*
26. 7. – 30. 7. Duchovní obnova učitelů, vychovatelů • *P. Aleš Opatrný*
- SRPEN** 1. 8. – 4. 8. Duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství • *P. Miloš Kabrda*
5. 8. – 8. 8. Duchovní obnova pro mládež od 15 let
P. P. Vaculík SDB
15. 8. – 19. 8. Exerciční pro vysokoškoláky • *P. Dr. Michal Altrichter*
19. 8. – 23. 8. Duchovní obnova pro mladé lidi, kteří hledají svou životní cestu • *P. Pavel Havlát OM*
26. 8. – 30. 8. Duchovní obnova pro varhaníky a chrámové zpěváky • *P. Vladimír Tomeček SJ*
27. 8. – 31. 8. Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné • *P. S. Peroutka SJ*
31. 8. – 2. 9. Duchovní obnova podnikatelů, veřejně činných pracovníků • *P. V. Málek*
- ZÁŘÍ** 5. 9. – 9. 9. Duchovní obnova k uzdravení minulosti
MUDr. M. Kašparů tc. OPraem. • P. F. Petrik
9. 9. – 13. 9. Ignaciánské exerciční pro ženy a muže
P. J. Pavlík SJ
13. 9. – 16. 9. Exerciční pro vysokoškoláky • *P. Dr. M. Altrichter*
21. 9. – 23. 9. Mariánská duchovní obnova „Znamení časů“
P. St. Weigel
- ŘÍJEN** 7. 10. – 10. 10. Duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství • *P. M. Kabrda*
14. 10. – 20. 10. Kněžské exerciční „Bůh k nám mluví v Písmu svatém“ • *Mons. Josef Koukl*
21. 10. – 25. 10. Duchovní obnova pro muže a ženy • *P. R. Janča OFM*
23. 10. – 27. 10. Mariánská duchovní obnova • *P. J. Hladiš SJ*
26. 10. – 28. 10. Mariánská duchovní obnova „Znamení časů“
P. St. Weigel
- LISTOPAD** 4. 11. – 9. 11. Kněžské exerciční • *P. J. Augustyn SJ z Polska*. Téma: Druhý týden ignaciánských duchovních cvičení. Společná četba: „Dej mi napít“
12. 11. – 16. 11. Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství • *P. MUDr. L. Kubiček*
14. 11. – 17. 11. Duchovní obnova pro snoubence
P. J. Berka OPraem.
27. 11. – 30. 11. Adventní duchovní obnova • *P. V. Soudský OP*
- PROSINEC** 7. 12. – 9. 12. Adventní duchovní obnova pro manžele
P. Dr. M. Altrichter SJ
11. 12. – 15. 12. Adventní duchovní obnova • *P. J. Pavlík SJ*
28. 12. – 1. 1. 2002 Duchovní obnova pro mládež od 15 let
P. P. Vaculík SDB

Ceny za pobyt: Ubytování na noc – dvoulužkový pokoj 100 Kč; jednolůžkový pokoj 150 Kč. Pokoj s příslušenstvím pro 2 osoby 200 Kč; pokoj; s příslušenstvím pro 1 osobu 250 Kč; celodenní strava 100 Kč.

Přihlášky posílejte na adresu: Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, tel./fax: 0632/57 14 20 nebo 0632/57 15 31.

Po zakončení Velkého jubilea

BILANCE

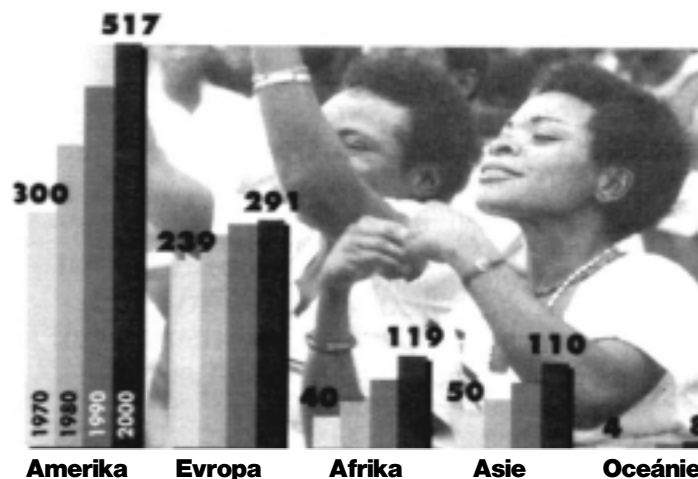
Během Velkého jubilea navštívilo Věčné město 24,5 mil. poutníků. Nejvíce se jich sešlo v srpnu k Světovému dni mládeže: přes 2 mil. osob. Na otevření Svatých bran přišlo do Říma 1,4 mil. osob, 340 000 poutníků pobývalo v Římě v době Velikonoc. Každý poutník strávil v Římě v průměru 2,7 dní. Během »Anno Santo« bylo zorganizováno 3 400 různých setkání, podniků a pobožností. Hlavním cílem poutníků byly

čtyři patriarchální baziliky, katakomby a národní svatyně.

O poutníky pečovalo 70 000 dobrovolníků. 6 300 z nich bylo ze zahraničí. Jak řekl ředitel římské agentury pro přípravu Jubilea Luigi Zanda, Římané neklamali, osvědčili pochopení, byli pohostinní a trpěliví, snášeli všechno nepohodlí. »Řím udělal velký krok vpřed vzhledem k organizaci infrastruktury a letošní zkušenosti se zúročí i v budoucnosti.«

-kai-ml-

Počet katolíků ve světě v milionech

Z POSLEDNÍCH JUBILEJNÍCH SETKÁNÍ

9. prosince se při každotýdení sobotní audienci pro poutníky Svatého roku setkal Svatý otec s taxikáři. Byli přítomni řidiči z několika evropských zemí, Francie, Španělska, Německa a Velké Británie. Věnovali Svatému otci terénní automobil pro misionáře na Madagaskaru. V poděkování řekl papež, že jejich práce je »cennou službou společnosti.« Nezřídka musí vyslechnout problémy, s nimiž se jim pasažéři svěřují. »Buďte vždy ochotní a trpěliví a snažte se, abyste všechny, které přepravujete, uvedli do pokojné nálady.« »V každém, koho potkáte, snažte se rozpoznat bratra, kterého je třeba milovat a kterému je třeba posloužit.« Setkání zorganizovala římská společnost »Radiotaxi

35-70«. Z očekávaných 15 000 taxikářů se dostavila jedna třetina.

* * *

16. prosince se setkal Jan Pavel II. se 2 000 italských tvůrců módy. Dostavili se módní tvůrci i zástupci významných firem, anonymní krejčí a krejčoví i ti, kteří se zabývají reklamou. Nebyly zde žádné modelky. Patronem akce byla charitativní organizace »Opus Dei«.

»Kéž by vaše dílo, které se inspiruje rovněž krásou a novostí křesťanské zvěsti, vedlo lidského ducha k Tomu, který námahu lidského života proměňuje v radost... Musíte se vždy řídit těmi zdravými zásadami morálnosti, které patří k autentickému dědictví lidské kultury,« řekl papež zúčastněným. Mezi 28 představiteli, kteří se na zakončení audi-

ence osobně setkali s papežem, byly také Karla Fendí a Laura Biagiotti.

* * *

17. prosince 2000 setkal se Svatý otec s estrádními umělci, kteří připravili velkou podívanou pod širým nebem. Svatý otec vyzval klauny a estrádní umělce, aby se stali hlasateli lásky a pravdy. Klauni stáli i při mši svaté na náměstí Sv. Petra ve svých kostýmech s velkými nosy. Jan Pavel II. je ujistil, že práce herců a umělců je potřebná pro novou evangelizaci. »Pamatujte ve své práci vždy na její adresáty, na jejich práva a očekávání, zvláště když je to dorůstající mládež. Nepodléhejte žádné ekonomické či ideologické podmíněnosti.« Po modlitbě »Anděl

Páně« se dal do pohybu pestrobarevný průvod. Byli v něm i cirkusoví umělci se svým duchovním pastýřem františkánem, který si rovněž nasadil klaunský nos. Skupinu známých italských herců vedla Monika Vittiová. Současně hrálo několik kapel včetně 50členné kapely dudáků. Papež pak projel v otevřeném autě všemi sektory.

-kai-

Unie křesťanských pedagogů pobočka Praha Vás zve na přednášku Mgr. Petra Bahníka KORENY NÁRODNÍ KULTURY, která se bude konat v úterý 6. února 2001 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18.15 hod.) v sále sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1. V rámci tohoto filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý.

Vikendová duchovní obnova pro dívky u Panny Marie v Klokotech, začátek 2. 3., do 4. 3. 2001.

Téma: Jak prožít postní dobu na začátku nového tisíciletí. Jste schopny pro někoho riskovat? Udělejte to pro Krista. (Jan Pavel II.)
Příhlášky posílejte nejpozději týden před termínem na adresu:
Sestry Nejsv. Spasitele, Staroklokotská 1, 390 03 Tábor.
Telefon: 0361/325 84. Přineste si s sebou spacák.

POZVÁNÍ NA VÍKEND PRO STARŠÍ ŽENY

Vikendy jsou určeny pro ženy, které prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí vikendů jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, vztah k manželovi, dětem, vnoučatům, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Během vikendu bude příležitost ke společným modlitbám, rozjímání, adoraci, mši sv., svátosti smíření i svátosti pomazání nemocných a k rozhovoru s knězem, který bude přítomen po celou dobu trvání vikendu.

Termíny a místa konání vikendů:

9. – 11. 3. 2001 Kroměříž • 20. – 22. 4. 2001 Velehrad • 25. – 27. 5. 2001 Velehrad i manželské páry • 8. – 10. 6. 2001 Králíky.

Cena pobytu: cca 400 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování a strava.

Příhláset se můžete písemně na adrese: Centrum pro rodinný život, Marie Mourková, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc;

nebo telefonicky: 068/531 28 50 (M. Mourková – domů).

Na přihlášce uveďte: jméno, adresu, PSC, věk a datum vikendu.

Podrobné informace budou účastníkům posílány před nástupem.

DUCHOVNÍ CVIČENÍ V POUTNÍM DOME NA HOŘE MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH

Termín konání: 12. 3. – 16. 3. pro muže, ženy, manželské páry (P. Groz) • 25. 3. – 31. 3. pro kněze (P. Kolář) • 2. 4. – 6. 4. pro starší ženy (P. Bláha) • 23. 4. – 27. 4. pro ženy+muže+manželské páry (P. Groz) • 7. 5. – 11. 5. pro ženy bez omezení věku (P. Bláha) • 15. 6. – 17. 6. Mariánské večeřadlo (P. Weigel) • 26. 8. – 1. 9. pro kněze (P. Mikulášek) • 2. 9. – 7. 9. pro kněze (P. Kolář) • 28. 9. – 30. 9. Mariánské večeřadlo (P. Weigel) • 14. 10. – 19. 10. pro kněze (P. Pilík) • 22. 10. – 26. 10. pro muže+ženy+manželské páry (P. Groz) • 5. 11. – 9. 11. pro ženy bez omezení věku (P. Bláha) • 12. 11. – 16. 11. pro muže+ženy+manželské páry (P. Groz) • Objednávky přijímáme písemně na adrese: Josef Hudec, Poutní dům, 561 69 Králíky.

Cena pro laiky za celý pobyt činí 950 Kč (ubytování + strava). **Cena pro kněze** za celý pobyt činí 1400 Kč (ubytování + strava). **Cena u P. Weigela** za pobyt + stravu činí 580 Kč.

Liturgická čtení

Neděle 21. 1. – 3. neděle v mezidobí (votivní mše „Za jednotu křesťanů“)

1. čt.: Dt 30,1-4

Jer 31,10.11-12ab.13cd+14b

Odp.: srov. 10c

2. čt.: 1 Kor 1,10-13

Ev.: Mt 18,19-22

Pondělí 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence

1. čt.: Žid 9,15.24-28

Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6

Odp.: 1a

Ev.: Mk 3,22-30

Úterý 23. 1. – ferie

1. čt.: Žid 10,1-10

Ž 40(39),2+4ab.7-8a.10.11

Odp.: srov. 8a+9a

Ev.: Mk 3,31-35

Středa 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: Žid 10,11-18

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc

Ev.: Mk 4,1-20

Čtvrtek 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3-16 nebo Sk 9,1-22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15

Ev.: Mk 16,15-18

Pátek 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1-8 nebo Tit 1,1-5

Ž 96(95),1-2a.2b-3.7-8a.10

Odp.: 3

Ev.: Lk 10,1-9

Sobota 27. 1. – nez. pam. sv. Anděly Mericiové nebo nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Žid 11,1-2.8-19

Lk 1,69-70.71-72.73-75

Odp.: 68

Ev.: Mk 4,35-41

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1028	1044	1060	1734	1286	1722	1122
Žalm	783	783	786	783	783	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1734	1286	1723	1123
Antifony	1030	1046	1062	1076	1286	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1735	1287	1724	1126
Antifona k Zach. kantiku	690	1049	1065	1735	1287	1290	1126
Prosby	1033	1049	1065	1724	1675	1724	1126
Záv. modlitba	690	1285	1065	1285	1287	1290	1291

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1287	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1288	1115	1130
Záv. modlitba	690	1054	1069	1084	1287	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1736	1286	1727	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1289	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1678	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1737	1289	1730	1135
Ant. ke kant. P. M.	689	690	1059	1074	1737	1289	1291	691
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1681	1731	1135
Záv. modlitba	690	690	1285	1075	1285	1287	1290	691
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Günter Stemberger a kolektiv: 2000 LET KŘESŤANSTVÍ

Snad největší encyklopedický počín svého druhu, který nabídne českým čtenářům v jednom svazku přehlednou historii celého křesťanství, od samých počátků až po současnost. Jednotlivé části knihy jsou doplněny citacemi původních pramenů a životopisnými daty největších osobností křesťanství. Autoři sledují vývoj a proměny židovsko-křesťanského dialogu a proměny církve v průběhu staletí. Publikace obsahuje rozsáhlý dodatek k českým církevním dějinám po roce 1918. Kniha je balena v originálním pouzdře.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 220x286 mm,
 1 024 stran, 1 790 Kč

ILUSTROVANÁ BIBLÉ

Bible obsahuje hlavní příběhy ze Starého a Nového zákona. Příběhy jsou doprovázeny mnoha barevnými ilustracemi, které povzbuzují vnímavost a představivost zejména mladých čtenářů.

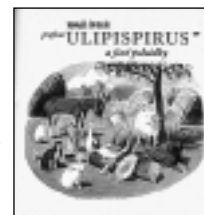
Česká biblická společnost, A4,
 312 stran, 495 Kč

Tomáš Špidlík: PROFESOR ULIPISPIRUS A JINÉ POHÁDKY

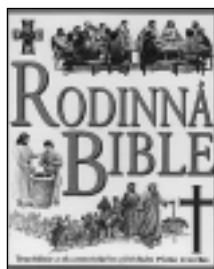
Soubor krátkých pohádek, které jsou určeny dospívající mládeži a dospělým.

Refugium, váz., přebal, 206x216 mm,
 84 stran, 159 Kč

RODINNÁ BIBLÉ

Vybrané biblické příběhy, ve kterých se objasňují klíčová slova, věty a pojmy. Barevné fotografie míst, uměleckých předmětů a archeologických nálezů zasazují spolu s mapkami jednotlivé příběhy do historického, zeměpisného a kulturního kontextu. Kniha je navíc doplněna barevnými ilustracemi. Texty jsou převzaty z ekumenického překladu Písma svatého.

Nakladatelství Slovart, váz., 220x280 mm, 384 stran, 499 Kč

Jelikož nám došlo několik objednávek bez zpáteční adresy, nebo adresa nebyla úplná (bez PSČ), prosíme ty, kteří nedostali objednané Světlo či knihy, aby nás telefonicky kontaktovali:

068/522 28 03 - Světlo
 068/550 04 31 - knihy

Na základě novinových zpráv a ústních informací pracovníků naší pošty upozorňujeme, že od 1. ledna 2001 zdražily pohlednice z 5 Kč na 5,40 Kč. Dále se podle těchto informací zavádí nová sazba u dopisů: od 51 g do 350 g se dopisují frankují 14 Kč.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
 Olomouc, 5/2000
 PONOŠ, 772 00 OLOMOUČ 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

Odesílatel: